Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ “АЗОВ”

ДИТЯЧИЙ ТАБІР "АЗОВЕЦЬ"

Діти, які звуть себе азовцями – більшої надії на гідне майбутнє Нації годі й уявити. Їх навіть не десятки – цього літа близько 300 юнаків та дівчат стали вихованцями військово-патріотичного табору "Азовець".

Бійці полку вже другий сезон поспіль виховують власним прикладом молоде покоління від 7-річних малят до 18-річних підлітків. Щодня вихованці вдягають військову форму та вирушають на заняття. Вони вчаться тактиці, щоб знати, як захистити свою державу та відчути себе на місці наших добровольців. Їм викладають медицину, щоб кожен міг за потреби зберегти своє життя та врятувати того, хто поруч.

У них виховують дисциплінованість та відповідальність за свої вчинки, адже без цього ніколи не вдасться діяти спільно. Вони дізнаються, що таке побратимство та взаємодопомога, без чого не було б добровольчого руху. Наші воїни – герої сьогодення, вони розповідають їм свої фронтові історії, демонструючи мужність та наповнюючи слово "патріотизм" істинним сенсом.

Ранок дітей починається з молитви українського націоналіста, а вечір закінчується відлунням цих святих слів, проголошених в унісон. Вечірня ватра – особливий час, коли всі вихованці та вихователі табору гуртом збираються навколо чаруючого багаття, читають адресовані одне одному листи, діляться враженнями про день та співають повстанські пісні.

Кожна дитина, що пройшла таборування, стала членом великої Азовської родини, усвідомивши слова декалогу українського націоналіста – "не дозволиш нікому плямити слави, ні честі Твоєї Нації". Ми впевнені, що не залежно від віку, життєвих обставин чи обраного життєвого шляху наші юні вихованці у серці назавжди залишаться азовцями, які є повсякчас вірними Ідеї Нації.

Підґрунтя для майбутньої розбудови України закладається сьогодні у світогляді цих дітей. Тому навіть по завершенню літнього таборування ми не припиняємо військово-патріотичної діяльності.

З початком осені для молоді від 15-ти років за адресою: місто Київ, Оболонський район, затока "Верблюд", свої двері відчинив центр "Патріот України", в якому бійці полку АЗОВ навчатимуть бажаючих тактиці, медицині, виживанню, цивільній обороні, поєднуючи це зі спортивними тренуваннями, різноманітними лекціями та змаганнями.

Вишколи центру включають в себе проходження смуги перешкод, виїзне таборування на тренувальній базі полку АЗОВ, можливість випробувати свої вміння в інтерактивному тирі чи провести тактичні заняття зі справжньою військовою БРДМ.

Саме в таких таборах, як "Азовець" та "Патріот України" формується нова еліта Нації, яка прагне бути кращою у всьому, та згодом саме їй належатиме головна роль у становленні сильної української держави. Наша ж мета – підготувати її представників до цього.

У КИЄВІ ГУЧНО ВІДБУВСЯ ТУРНІР "ХОРОБРІ СЕРЦЯ", ПРИСВЯЧЕНИЙ ПАМ'ЯТІ АЗОВЦІВ "БЄЛАЗА" ТА "ДЮСА"

18 вересня в Києві пройшов турнір з кікбоксингу під назвою "Хоробрі серця", присвячений загиблим Героям полку АЗОВ із Borodach Division – Ігорю "Бєлазу" Бєлошицькому та Денису "Дюсу" Денисюку. Турнір організували "Бородачі" – побратими полеглих воїнів, дату вибрали невипадково: цього дня, 28 років тому, народився наш "Бєлаз". Окрім чималої кількості бійців полку АЗОВ, дійство відвідало багато небайдужих, та найпочеснішими гостями стали родичі та близькі загиблих азовців. Завітав до спортивного залу "Прайд" і Андрій Білецький.

На місці проведення турніру було організовано фотовиставку, присвячену життю полеглих Героїв.

Розпочався турнір із хвилини мовчання. За життя "Дюс" та "Бєлаз" були сильними духом хлопцями, мали справжні хоробрі серця, саме тому їхні побратими із Borodach Division організували на честь бійців цей турнір.

Азовець "Бджілка" пояснює мету турнір так: "Я вважаю, що вони досі живі. Чому ми вирішили провести турнір з кікбосингу? Насправді хлопці за життя були активними і сильними духом. Ходити і плакати немає сенсу. Ідеї це не допоможе. В такий спосіб ми загартовуємо нових бійців, даємо їм зрозуміти, що хлопці померли недаремно. Ідея буде жити, як "Дюс" з "Бєлазом" в наших серцях". Таким чином турнір мав на меті загартувати дух усіх тих, хто продовжує нині боротьбу, даючи зрозуміти, що "Дюс", "Бєлаз" та ще десятки загиблих бійців АЗОВу полягли не дарма.

Опісля хвилини мовчання боєць "Файт" зачитав легендарну для АЗОВу Молитву українського націоналіста та представив глядачам склад суддів турніру.

Учасників турніру розділили на п'ять вагових категорій: до 60 кг, 65 кг, 70 кг, 75 кг, 80 кг. Кожну категорію представляли по дві пари бійців.

Турнір "Хоробрі серця" пройшов у дружній атмосфері, незважаючи на видовищні баталії на рингу, адже тут зібрались друзі та знайомі з єдиною світлою метою – вшанувати полеглих Героїв України. Публіка постійно підтримувала учасників змагань гучними оплесками.

Дякуємо усім учасникам та глядачам турніру за те, що лишаєтеся небайдужими!

Маріанна

ДВА РОКИ ТОМУ ЗАГИНУВ ДРУГ СОКІЛ

10 серпня 2014-го року під час Іловайської операції отримав смертельне поранення друг Сокіл.

Роман Сокуренко отримав важке поранення під Іловайськом Донецької області. Він не міг залишити вмирати поранених друзів – Світляка та Березу. Соколу був всього 31 рік. Родом з міста Корсунь-Шевченківський, Черкаської області.

З простріленим животом "Сокіл" витягнув з-під обстрілу двох товаришів. На жаль, їхні поранення були смертельними. Про самого Романа батькам тричі повідомляли, що він помер. Але Роман вижив. В Україні йому зробили безліч операцій. З вересня він був відправлений на лікування в Німеччину. Однак і німецькі лікарі виявились безсилими – він помер 23-го версня 2014-го року.

Зазвичай, після такого поранення гинуть на місці або в той же день, але у "Сокола" була велика жага життя і сила, дана йому батьками і Черкаською землею при народженні.

ПАМ`ЯТАЙМО!
ПОМСТИМОСЯ!

"ЧОРНОМУ СОНЦЮ" 2 РОКИ.

ПОЛКОВЕ ВИДАННЯ-ЗБІРКА ІСТОРІЙ АЗОВУ ВІД АЗОВЦІВ

Лишати записи на сторінках друкованих видань – це говорити з аудиторією. Історії пишуться тоді і тими, кому є що розказати. Комусь це дійсно буде цікаво. І це важливо, бо іноді просто потрібно виговоритися, навіть коли не бачиш співрозмовника.

14 жовтня 2014 року з'явився фронтовий часопис "Чорне Сонце". Це видання, насамперед, покликане розповідати азовцям про їхніх побратимів. В цьому суть видання і його цінність. Бо на сторінках часопису з'являються історії бойових товаришів і кожне інтерв'ю – наче привід згадати про буремні фронтові часи.

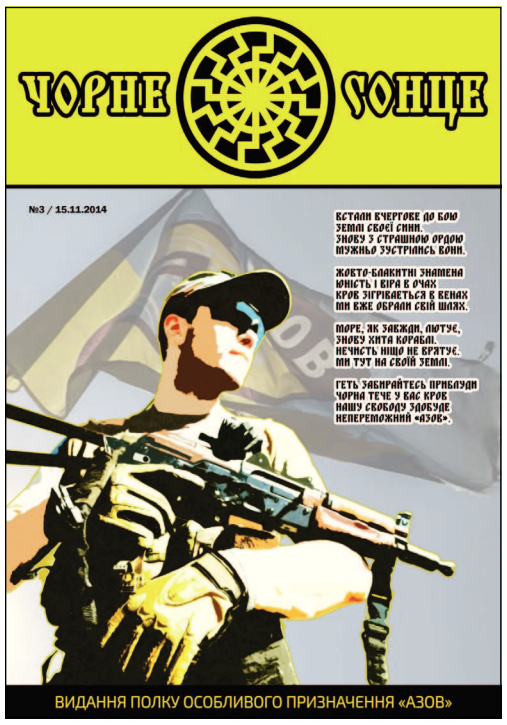

Витоки

Газета почалася з ідеї бійця полку Вирія, що і став її головним редактором. Перший номер створювали ініціативні люди, що не мали особливого досвіду у журналістиці, але бачили війну, жили поруч з бійцями, слухали їхні історії, переживали їх, записували…

Тематикою видання були інтерв'ю з військовими та медиками, волонтерами, які працюють у зоні бойових дій на Сході України, місцевими мешканцями. Статті освітнього, історичного та контрпропагандистського спрямування відрізняли "Чорне Сонце" від цивільних видань. Дійсно, воно було породженням не журналістики у чистому вигляді, а все ж емоцій, пережитих на фронті.

"Чорне Сонце" видавалося українською мовою, але мало й англомовний варіант, що у друкованому вигляді надсилався в Австралію, Бельгію, Канаду, Польщу та США. Поширювалося видання насамперед серед бійців полку, а також серед громадських організацій. Тираж перших номерів газети – 1 тисяча примірників. На середину червня 2015 року – 7 тисяч.

Зміст, вигляд та тематика видання

Перші два номери фронтового часопису видавалися на газетному папері, а на їх обкладинках були малюнки авторства бійця Художника. На "Чорному Сонці" №1 намальований був командир артилерії Палій, а на №2 – козак на білому коні, що мечем протикає двоглавого орла.

Дизайн третього номера видання був видозмінений. На першій сторінці – фотографія бійця, оброблена ефектом постеризації (що часто використовуватиметься пізніше дизайнером для обкладинки).

"Чорне Сонце" почали друкувати на глянцевому папері. Бійці, помічаючи знайомі обличчя побратимів, використовували його у своїх розташуваннях як плакат.

14-й випуск присвятили річниці Широкинської операції. Це був перший спецвипуск "Чорного Сонця".

Так часопис (як його позиціонував головний редактор) видавався кілька разів на місяць на чотирьох сторінках. Всього до зміни редакційного складу "Чорного Сонця" було видано 19 глянцевих номерів газети.

Внизу сторінки розміщувалися різні лозунги. Наприклад, "Час розплати настав" або "Відважні опановують свій страх".

Друге дихання

Після зміни редакційного складу у жовтні 2015 року видання, як це завжди буває зі зміною творчої команди, видозмінилося більш кардинально. Іншою стала обкладинка. Тепер на першій сторінці обов'язково розміщували командирів полку. Зокрема, даний випуск був із командиром артилерії Палієм.

На обкладинці також почали розміщувати цитату з інтерв'ю, яке повністю можна було прочитати на 3-й сторінці. Лозунг знизу сторінки вже не публікувався, замість нього розміщували напис "Видання полку особливого призначення "АЗОВ".

Важливою була зміна самого наповнення газети. В редколегії з'явилися професійні журналісти, тож і самі матеріали з ідеологічних та історичних змінилися на більш інформативні та пізнавальні. Фотографії почали робитися спеціально під кожен матеріал полковим фотографом, як це заведено в інших редакціях. Змінився і папір – з глянцю перейшли на газетний. Перша пробна газета в такому вигляді мала 4 сторінки.

Вже в №21 збільшилася кількість сторінок до 8-ми. Традиційним стало інтерв'ю командира на 3-й сторінці, світлину якого розміщували на обкладинці. Заголовок цього матеріалу зазвичай складався із влучної цитати, що була частиною відповіді в самому інтерв'ю.

До обкладинок тепер ставилися скрупульозно, над кожною працював штатний дизайнер. №25 здивував своєю обкладинкою – із новорічного випуску на читачів дивилися бійці полку в червоних капелюхах, які сиділи навпроти драматичного театру в Маріуполі на бронемашині, прикрашеній гірляндами. Редакція відійшла від звичного формату та не розмістила головне інтерв'ю, замінивши його інформаційним матеріалом про обстановку на фронті.

Закінчення на 4 стор.

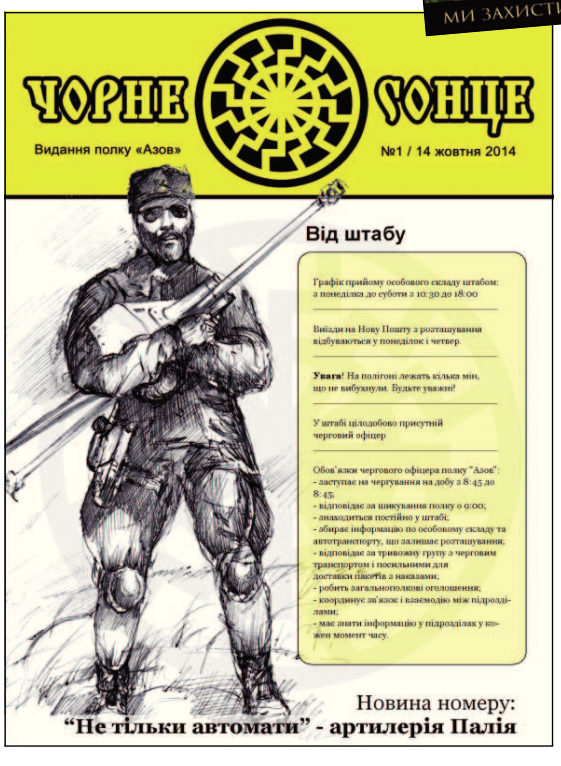

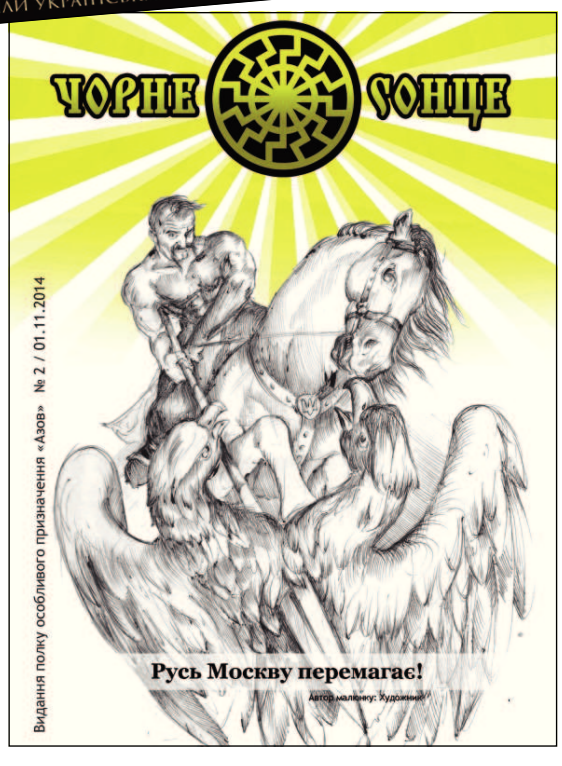

"ЧОРНОМУ СОНЦЮ" 2 РОКИ!

Початок на 3 стор.

№28 був спецвипуском до дня річниці Широкинської наступальної операції, більша частина якого була присвячена спогадам бійців про ті події, а також згадкам про загиблих у боях азовців. На обкладинці розмістили лідера Азовського Руху – Андрія Білецького на тлі знаку "Маріуполь 22" та бою. На третій сторінці газети про операцію розповідав командир полку АЗОВ Черкас. Цей номер мав 12 сторінок.

До №29 включно "Чорне Сонце" видавалося двічі на місяць розміром у 8 сторінок (крім спецвипуску). №30 редакція присвятила роковинам анексії Криму. Цей випуск також відрізнявся від попередніх, бо обкладинка не мала персони – дизайнером-кримчанином була створена абстрактна картинка.

Так через півроку після зміни редакційного складу газета збільшилася у чотири рази та майже повністю змінила не тільки зовнішній вигляд, але й наповнення. За рік було видано і розповсюджено по сектору "М" та всій Україні 16 номерів газети. Збільшилася не тільки кількість сторінок (із чотирьох до шістнадцяти), але і тираж. Поступово газету почали видавати накладом у 10 тисяч, потім 12 тисяч, а далі дійшли і до 15 тисяч примірників. Двічі в "Чорному Сонці" змінювався головний редактор та оновлювався журналістський склад.

Пізніше редакцією було вирішено видавати газету раз на місяць, але на 16 сторінок. У такому вигляді вона існує й сьогодні.

№32 містив інтерв'ю з командиром полку Черкасом, який і був зображений на обкладинці номера. Також він частково був присвячений другій річниці створення АЗОВу.

В №34 на обкладинці розмістили шеренгу бійців, що тримали прапори АЗОВу на святі на честь другої річниці звільнення Маріуполя від сепаратистів. Випуск містив багато інформації та фотографій зі святкування.

"Чорне Сонце" №36 редакція присвятила бойовим операціям у Мар'їнці та Іловайську. А на останній сторінці випуску були опубліковані замітки про загиблих у тих операціях азовців.

Колись, до появи Всесвітньої павутини, бійці писали листи з війни, ніби у порожнечу. Передавали їх з волонтерами, знаходили тих, кому цікаво почути їхні думки. Близьким усього не скажеш, сторонній людині подекуди можна сказати набагато більше.

Наше "Чорне Сонце" – це спосіб говорити для хлопців. Та й взагалі. "Чорне Сонце" – не ми, не редколегія, не фотографи, журналісти й дизайнери. Це наші бійці, які, розслабляючись за пару годин спілкування і вже не помічаючи диктофон, починають розповідати про справжню війну – таку, якою вона є. Без купюр і добирання слів.

Редакція "Чорного Сонця" – це ви, наші Герої, наші азовці. А ми... Ми просто ці два роки записували за вами.

Лада, Нава

У КИЄВІ ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ ВИПУСК СЕРЖАНТІВ ВІЙСЬКОВОЇ ШКОЛИ ІМЕНІ ПОЛКОВНИКА ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ

29 вересня на площі перед будівлею музею "Київська фортеця" пройшла урочиста церемонія першого випуску сержантів Військової школи імені полковника Євгена Коновальця. Випускниками школи стали 25 азовців, які сумлінно навчалися тут протягом 4 місяців і тепер, гартовані випробуваннями цієї інституції, носять горде звання "сержант".

Урочиста церемонія розпочалася із підняття Державного прапора та виконання Гімну України. Перед гостями заходу зачитали історію найважливіших подій за два роки існування полку АЗОВ. Традиційно першим привітальні слова виголосив командир підрозділу Черкас: «АЗОВ як ніхто розуміє, що без вивчення військової справи ми не зможемо подолати ворога. Зараз ви повернетесь у підрозділ і посилите його – з цим АЗОВ стане сильнішим, з цим стане сильнішою армія, і ми підемо до перемоги». Другим до слова запросили виконуючого обов'язки командира полку Мосе: «Сьогодні визначна подія, випуск – це великий крок не тільки для АЗОВу, а і для всієї України. Ви є рушійною силою. Сьогодні я розумію, що вільною може бути тільки та країна, яка може себе захистити і боронити». Також зі словами підтримки до побратимів-азовців звернулися командири 1-го та 2-го батальйонів полку АЗОВ Редіс та Кірт. «Ви дотримались слова. Тепер полк АЗОВ посилиться удвічі», – звернувся до сержантів Редіс. Кірт назвав сьогоднішній день історичним: «Я гордий з того, що служу з вами під одним шевроном. Нам з вами потрібно зламати стару систему та почати будувати нову». Та найочікуванішою для всіх гостей була промова засновника школи – друга Георгія. «Ви – це фундамент української армії. Український народ пишається вами. У вас чимало хто не вірив, проте були люди, які нас підтримали. Я дякую їм», – сказав Георгій, начальник Військової школи імені полковника Євгена Коновальця.

Важливою складовою для заснування та процесу функціонування школи сержантів за різними напрямками завжди була підтримка тих, хто вірив у її успіх, тому церемонія випуску не обійшлася без висловлення подяки – були вручені дарунки від інструкторів школи сержантів тим, без кого, на їхню думку, ця школа не відбулася б.

Кульмінацією урочистої церемонії стало вручення нагород випускникам. Нагороджували азовців їхні командири – Черкас, Мосе, Редіс, Кірт та начальник школи Георгій. Під час оголошення прізвища кожного з курсантів коваль бив молотом по ковадлу, а з чаші виривалось полум'я, символізуючи: як у вогні із заліза куються мечі, так і у Військовій школі колишні добровольці стали військовиими професіоналами.

Під акомпанемент тулумбасів кожен сержант виходив зі строю та, отримавши відзнаку, виголошував: «Служу Українській Нації!» Після завершення нагородження бійці присягнули на вірність Україні, продекламувавши «Кредо сержантів».

Завершив церемонію випуску своєю промовою перший командир полку АЗОВ, Лідер Азовського руху Андрій Білецький: «Дорогі сержанти, позаду у вас довгий шлях: два роки війни та шлях у сержантській школі. Сержант – це міць армії. Армія – це хребет держави. На вас лежить велика відповідальність перед країною. Я знаю, що ви виконаєте свій обов'язок із честю».

Під вибухи старовинних гармат церемонію випуску було закрито. Частина випускників-азовців, тепер уже у статусі сержантів, вже у найближчому майбутньому тренуватиме новобранців полку, інша передаватиме набуті знання наступним поколінням курсантів школи.

Маріанна

КОМАНДИР ДРУГОГО БАТАЛЬЙОНУ КІРТ ПРО ВІЙСЬКОВУ ШКОЛУ ІМЕНІ ПОЛКОВНИКА ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ

"Наразі ми маємо шанс створити повністю нову армію для нашої країни, створити армію професіоналів, і першим головним кроком служить створення могутньої та сильної Військової школи імені полковника Євгена Коновальця," – Кірт

Для нашої країни це дуже важливий момент, тому що випуск першої Військової школи для України – це символ відновлення української армії. Це перше, після Української повстанської армії, українське військове формування, яке засноване на старих традиціях, вивчає та імплементує свою доктрину, використовує найкращий досвід як західний, так і східний.

Це перший випуск Військової школи, надалі буде офіцерська старшинська школа. Для нас це великий крок, крок у майбутнє. Саме АЗОВу вдалось зламати стару систему, незважаючи на те, що нам постійно чинять перешкоди наша українська застаріла система, український статут Збройних сил, який повністю під кальку копіює радянський статут, де немає нічого нового. Ці старі доктрини, стара бюрократія тільки гальмували протягом всього часу антитерористичної операції на Сході України управління військовими підрозділами і не давали змоги підготувати нових професіоналів.

Наразі ми маємо шанс створити повністю нову армію для нашої країни, створити армію професіоналів, і першим головним кроком служить створення могутньої та сильної підстаршинської школи. Як колись російська імператорська армія повністю взяла німецьку школу унтерофіцерів за основу і створила потужний унтерофіцерський корпус, так зараз ми на досвіді, найкращому досвіді наших західних колег, з допомогою наших західних інструкторів, з допомогою наших керівників школи та інструкторів із Грузії проводимо перший випуск професіоналів Військової школи імені Євгена Коновальця.

Надалі ці хлопці, азовські сержанти, підготують нових професіоналів, підготують нових воїнів та використають повністю свій досвід, який у них є ще з часів військових операцій на Сході України, та досвід, який вони отримали, сидячи за лавами на теоретичних та практичних заняттях в школі Євгена Коновальця. Набуті знання вони завжди зможуть використати для побудови нової української армії.

Для нас, як для командирів, ця школа – втілення системи, яку ми побудуємо. Стержнем цієї системи буде міцна сержантська, Військова школа, бо без сержантів, без молодших командирів неможливо побудувати сильну армію професіоналів.

АНДРІЙ БІЛЕЦЬКИЙ:

НАДАННЯ ОСОБЛИВОГО СТАТУСУ ДОНБАСУ ОЗНАЧАТИМЕ СМЕРТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Надавати особливий статус Донбасу і проводити там вибори – це, фактично, смерті подібно для України. Таку думку в ефірі 112 телеканалу висловив народний депутат Андрій Білецький.

"Це означатиме смерть державності і тотальне розповзання російського впливу до самого Закарпаття", – зазначив він.

Нещодавню заяву віце-президента США Джо Байдена про готовність української влади надати особливий статус Донбасу Білецький охарактеризував неоднозначною.

"Це те саме, що надати особливий статус Техасу, щоб Мексика мала якомога більший на нього вплив, тобто він розуміє всю абсурдність ситуації для США. Втім, для України такі пропозиції вважаються нормою. Тому що вони себе вважають повноцінними державами, ми ж сприймаємось як зовнішньополітичний об'єкт – недодержава", – наголосив Білецький.

За словами політика, Захід оцінює як агресію Росії події в Алеппо і Сирії і водночас "дивиться на Росію, як стороннього спостерігача у ситуації на Донбасі". Тому, на думку Білецького, Україні варто орієнтуватись на власні сили, а не розраховувати на адекватні заходи світового співтовариства.

АНДРІЙ БІЛЕЦЬКИЙ:

В УКРАЇНІ ТРЕБА СТВОРИТИ ІНСТИТУТ СЕРЖАНСТВА

Відсутність такого повноцінного інституту сержанства, як у західних країнах, – це вада, яку наша держава отримала в спадок від радянської армійської системи і яка буде послаблювати боєздатність країни. Про це сказав Лідер Азовського руху, народний депутат Андрій Білецький, спілкуючись із журналістами після урочистостей з нагоди випуску першого курсу Військової школи ім. полковника Євгена Коновальця.

"Існує системна вада, яка ніколи не дасть створити справді професійну армію і яка буде підточувати боєздатність країни, доки ми її не вирішимо. Це питання відсутності повноцінного інституту сержанства як на Заході. Сержанта як вихователя, сержанта не просто як старшого солдата, а проміжної ланки між офіцером і солдатом", – сказав він.

На думку Білецького, аби покінчити з такою недолугою радянською традицією, "потрібно створити інститут сержанства" з іншим навчальним підходом. За його словами, у започаткованій Військовій школі ім. Є.Коновальця робляться перші кроки в цьому напрямку.

"Ці хлопці тренувалися більше трьох місяців, вони є повноцінними сержантами за рівнем знань та вмінь, як в країнах НАТО, а можливо, й кращими, враховуючи їхній величезний військовий досвід. Якщо б у нас на початку війни у 2014-2015 роках була хоча б невелика кількість таких професіоналів, якими хлопці стали зараз, то і результати були б значно кращими", – зазначив він.

Білецький також розповів, що команда інструкторів, які навчали й тренували курсантів Військової школи, – це іноземці, офіцери країн НАТО, серед яких переважно грузини. Зокрема, начальник курсу, Георгій Купарашвілі закінчив Військову академію США Вест-Пойнт, пройшов курси "зелених беретів" в Америці і має досвід як мінімум чотирьох військових конфліктів, в тому числі з Росією.

Крім того, Андрій Білецький сказав, що у майбутньому частина випускників першого курсу Військової школи буде навчати нових сержантів, а частина безпосередньо командуватиме бійцями полку АЗОВ. Потім між ними проходитимуть ротації.

Також Білецький висловив жаль з того приводу, що вже 5 місяців тривають спроби "легалізувати школу" і що на початку створення була ідея вивести її на державний рівень, "щоб вона працювала на державу, Збройні сили або Національну гвардію".

"Пропонувалося, що на другому курсі 50 осіб будуть азовці і 50 – збройники і нацгвардійці. Від бійців ЗСУ була величезна кількість заяв", – розповів він, втім зауважив, що поки реалізувати таку ідею не вдається "через небажання військових чинів".

АНДРІЙ БІЛЕЦЬКИЙ:

ДОМОВЛЯТИСЯ З РОСІЄЮ – АБСОЛЮТНО БЕЗСЕНСОВА РІЧ

Домовленості з Росією не мають жодного сенсу, а мінський формат переговорів є капітулянтським. Про це в ефірі одного з телеканалів сказав народний депутат Андрій Білецький.

За словами політика, Росія порушила домовленості зі США про припинення вогню і встановлення перемир'я в Сирії. Він пояснив: вбивши за три доби 350 мирних мешканців Алеппо, підтягнувши сили, Росія почала абсолютно інший за рівнем вогневого ураження виток цієї війни.

"Захід заявляє про останнє попередження для Росії щодо Сирії і при цьому змушує нас домовлятися з Росією. Таке враження, що існують дві Росії і дві різні війни", – констатує Білецький. Він зазначив, що Захід заявляє про те, що РФ не тільки постачає зброю, але й сама бомбить сирійські міста.

"Хіба не те саме відбувається в Україні? Росія не тільки постачає зброю, вона сама натискає на гачок, бомбить українські села та міста", – наголосив політик.

Білецький також звернув увагу на те, що за час мінських домовленостей вбито більше 1000 українських військових.

"Мінський формат є капітулянтським, за ним ні про що домовитись не можливо. Потрібен інший дипломатичний формат та інший військовий тиск на Росію і сепаратистів", – підсумував він.

ОСІННІ ПОЛЬОВІ НАВЧАННЯ ПІХОТИ АЗОВУ

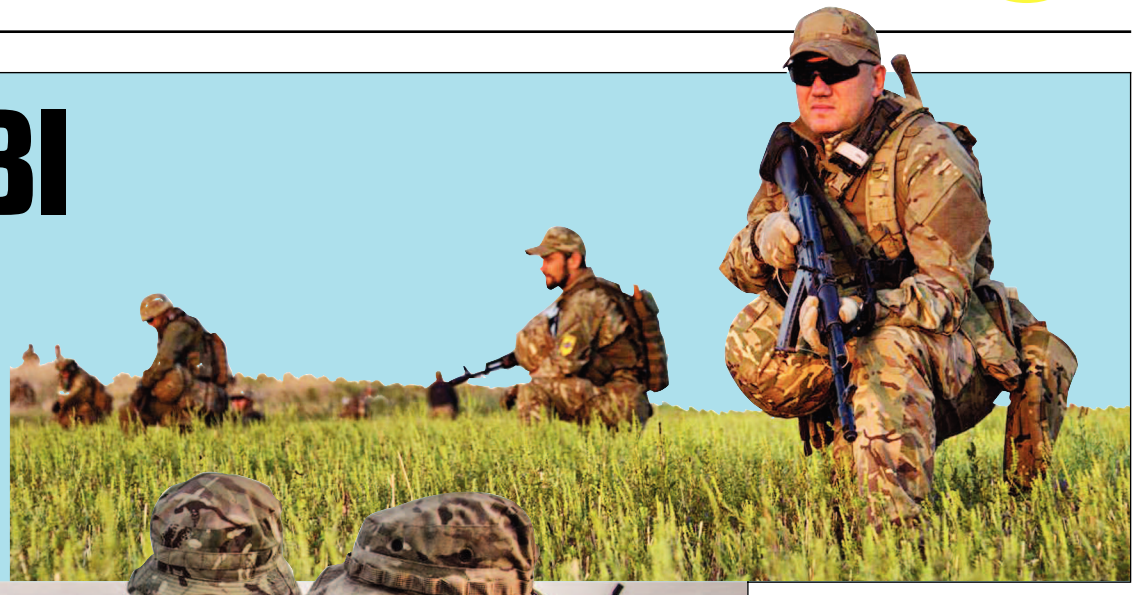

Полк АЗОВ не припиняє навчання та вдосконалення військових вмінь та навичок своїх бійців. Завершився літній польовий вихід, на якому відпрацьовувались ротні маневри. Підрозділи полку показали, на що вони здатні як на рівні планування операцій командирами батальйонів та рот, так і на рівні втілення в життя цього планування.

Не пройшло багато часу від завершення літнього полігону – і майже зразу розпочався новий полігонний вихід. Цей полігон був направлений на покращення взаємодії бійців та роботу молодшого командного складу, тобто командирів взводів та відділень. Ці командири безпосередньо працюють із особовим складом – саме їм вести людей у бій.

Осінній полігон тривав протягом трьох тижнів. Тренування були розділені між взводами таким чином, щоб кожен з них мав змогу попрацювати над тими чи іншими навичками. Протягом трьох днів бійці вдосконалювали свої вміння, а четвертого дня всі групи відпрацьовували навчально-бойовий вихід-квест.

Кожен боєць усвідомлює свою відповідальність, адже він є частиною механізму та повинен якісно виконати поставлене завдання – в іншому випадку він підведе свій підрозділ та поставить під загрозу життя побратимів. Тому бійці полку тренувалися наполегливо і завзято для того, щоб показати найвищі результати та найвищий рівень.

Оскільки основне завдання фінального іспиту полягало в здійсненні 20-кілометрового маршу, акцент навчань був зроблений на топографію і тренування витривалості. Бійці вивчали місцевість та з'ясовували, яким чином вона впливає на бойові дії, вправлялись із топографічними і спеціальними картами, здійснювали виміри, опановували порядок складання схем місцевості та бойових графічних документів.

Бути обізнаним у військовій топографії – важливе завдання для кожного бійця, адже вона вчить швидко орієнтуватись як на знайомій, так і на незнайомій місцевості. А це своєю чергою дає можливість оперативно оцінити обстановку та прийняти відповідне рішення щодо військової ситуації, зробити правильний розподіл сил і засобів під час бойового зіткнення. Навчання з топографії складалися з теоретичного (лекція) та практичного етапів. Сучасні гаджети з навігацією дуже ненадійні – вони можуть розрядитись, намокнути, не працювати на певних ділянках. Тому потрібно вміти орієнтуватися на місцевості за картами, визначати сторони світу, розпізнавати орієнтири. Після лекції кожен мав змогу особисто ознайомитись із картами та позначеннями, з компасом та орієнтирами, продемонструвати своє вміння визначати азимут та прокладати найбільш оптимальний маршрут. Інструктор пояснював, що орієнтири можуть бути неправдивими, адже, наприклад, дерева можна спиляти, а погодні умови можуть змінити ландшафт, і тоді реальні орієнтири будуть відрізнятись від тих, що позначені на карті. Тому треба враховувати чимало факторів для того, щоб правильно зорієнтуватись на місцевості.

В рамках підготовки до фінального квесту бійці проводили навчальні марш-кидки з прихованим та відкритим пересуванням, вчилися "прикривати" один одного, організовувати тилову та флангову варту. Загалом кожен взвод протягом дня долав близько десяти кілометрів. Командири пояснювали, як правильно здійснювати марш по пересіченій та гірсько-лісистій місцевості, як проходити населені пункти, як правильно шикуватись у колону, відповідно до особливостей маршу та місцевості організувати розвідку, зв'язок, технічне забезпечення. Бійці дізнались, як діяти під час нальоту авіації противника, виявленні інженерних загороджень, як проходити ділянки лісу, мости, як поводитись під час виявлення ворожого безпілотника тощо.

Окремою сторінкою польового виходу стало відпрацювання взаємодії з бронетехнікою. Якщо раніше навчання на полігоні проводились лише з ротною технікою, то тепер кожен взвод "обкатував" всю бронетехніку, яка є в наявності, – "Спартан", Shrek, "Козак", КрАЗ, МТЛБ, БМП та інші.

Бійці займались роботою на БТРі, відпрацьовували вправи із бронеавтомобілем Shrek, також проходили завантаження-розвантаження у МАЗ, вчились розгортанню у ланцюг, виконували маневри прикриття, оборони та наступу. Важливим є налагодження взаємодії з водієм-механіком для ефективності виконання бойових завдань. Вправи виконувались на техніці, яка стоїть, а вже згодом на техніці в русі.

У завдання заключного виходу також входило надання першої медичної допомоги умовному "трьохсотому". Тому протягом полігонних навчань постійно проводились теоретичні та практичні тренування з тактичної медицини і парамедицини.

Парамедик – це термін, що найчастіше вживається в американській армії. По суті, він означає медпрацівника, що надає першу медичну допомогу у перші секунди після поранення, стабілізує стан потерпілого до того, як його привезуть у госпіталь. Ця практика кожного дня рятує життя сотням військовослужбовців в гарячих точках по всьому світу. Адже при важких пораненнях кожна хвилина є дуже важливою. Бійці вчились класифікувати поранення, зупиняти кровотечу. Максимальний час накладання джгута складає 20 секунд, тому азовці тренувались швидко та правильно його накладати собі і побратиму. Така проста річ, як джут, може врятувати життя навіть при складному пораненні. Бійці вчилися грамотно евакуювати умовного "трьохсотого" з різними видами травм в "червоній" та "жовтій" зонах. Тому що кожна з них має свою специфіку. Найбільш складним таке завдання є саме за умов обстрілу – в такому разі життя людини, що надає медичну допомогу, теж у небезпеці.

Бійці взводу важкого озброєння мали нагоду перевірити свої теоретичні знання на практиці: тренувались РПГ-шники (стрільба на 300 метрів) та розрахунки СПГ, АГС, ДШК.

Вогнева підготовка – є одним з найбільш важливих занять для кожного бійця. Такі заняття стали невід'ємною частиною кожного полігону. Під час бойових стрільб у воїнів формується майстерність у володінні зброєю, вони опановують навики ведення прицільного вогню. Бійці виконували підготовчі вправи зі штатної зброї на різні відстані, визначали вихідні дані для стрільби. Такі тренування відбувалися як вдень, так і вночі. Азовці доводили маніпуляції зі зброєю до автоматизму, щоб в реальній бойовій ситуації діяти чітко та спокійно.

Закінчення на 8 стор.

Початок на 7 стор.

ОСІННІ ПОЛЬОВІ НАВЧАННЯ ПІХОТИ АЗОВУ

Обов'язковою складовою навчань є також військово-інженерна підготовка. Обладнання одиночних окопів для стрільби зі стрілецької зброї складається з кількох етапів: вибір місця розташування одиночного окопу відповідно до особливостей місцевості, потім його безпосереднє обладнання та маскування.

Також на полігоні було виділено час для особистої фізичної підготовки бійця. Всі недоліки та переваги особистої підготовки продемонструвало проходження смуги перешкод. Азовці покращували та вдосконалювали фізичну форму, вчились долати типові перешкоди, які можуть трапитись під час бойових дій.

Першою відпрацьовувала навчально-бойовий вихід-квест 1-ша сотня 2-го батальйону оперативного призначення. Варто зауважити, що завдання квесту стали для молодшого командного складу 1-ї сотні сюрпризом, адже вони отримали їх безпосередньо на точці збору. Тому їм як першопрохідцям було найскладніше з-поміж усіх. Однак це не вплинуло на позитивний результат маршу. Крім того, бійців 1-го батальйону спіткало значне погіршення погодних умов. Однак всі усвідомлюють, що під час реальних бойових дій може бути як 40-градусна спека, так і 30-градусний мороз. Тому потрібно вдосконалювати свої вміння за різних умов для найбільшої ефективності в бою.

Навчально-бойовий вихід-квест відбувався за однаковою схемою для всіх сотень полку АЗОВ.

Дві групи бійців перекидали на точку збору, що розташовується на відстані 20 км від кінцевого пункту призначення. Маршрут був спланований заздалегідь під керівництвом заступника командира полку з вогневої підготовки друга Базеля. Групам потрібно було відмічатись під час проходження контрольних точок. Командирам відділень і взводів було поставлено завдання топографічного орієнтування на місцевості за допомогою карт. Крім того, були додаткові завдання – знайти і забрати умовну скриню із боєкомплектом, транспортування якої складало неабияку незручність, евакуювати умовно пораненого на відстань 5 кілометрів за допомогою підвісної системи. При цьому на одній із контрольних точок потрібно було окопатись для стрільби лежачи, скласти картку та систему вогню. На заключному етапі після повернення на польову базу – контрольні стрільби.

Акцент такого екзамену був зроблений на роботу командирів відділень та командирів взводів. Наскільки вони можуть брати відповідальність, командувати особовим складом, орієнтуватись на місцевості. Така координація є дуже важливою, адже кожна ланка має свою відповідальну місію. Командирам взводів потрібно було показати навички орієнтування на місцевості за допомогою карт та вміння керувати підрозділом під час маршу. Бійцям же – витривалість, чітку скоординованість та різні тактичні навички.

Основна увага спостерігачів була націлена саме на роботу молодших командирів, на їхні морально-бойові якості, вміння вести військову документацію та грамотне командування особовим складом. Спостерігачі відзначали позитивні та негативні моменти кожної роти. Загалом вони залишилися задоволеними, адже всі групи вклалися у відведений час та досягли пункту призначення. Також зауважили, що витривалість та індивідуальна фізична форма наших бійців – на достойному рівні. Адже пройти 20-кілометровий марш у повному екіпіруванні і при цьому виконувати тактичні маневри та орієнтування нелегко.

Азовці невпинно тренувались, щоб завжди відповідати званню кращого підрозділу Національної гвардії України та з поверненням на передову нищити російських найманців і робити це професійно. АЗОВ вже зараз готовий у будь-який момент повернутись на передову та розпочати визволення окупованих територій та мирного населення.

Глорія

ТАНКІСТИ АЗОВУ НА ПОЛІГОНІ

Полігонний вихід танкістів був присвячений злагодженню екіпажів та вдосконаленню вмінь кожного танкіста окремо. Велику увагу було приділено командирам машин. А головним іспитом для азовців стали стрільби.

Танкова рота полку АЗОВ з самого ранку висунулась із місця дислокації та маршем пройшла до полігону. Також перший день був присвячений теоретичним заняттям та налагодженню побуту в таборі.

Вся ця робота відбувалась на полігоні, незважаючи на несприятливі погодні умови. Хлопці розуміють, що на передовій умови можуть бути такими самими, а може, й гіршими, тому треба бути готовими до всього.

Важко в навчанні – легко в бою.

На другий день, танкісти полку АЗОВ з самого ранку висунулись із базового табору на рубежі ведення вогню.

Бійці танкової роти відпрацьовували ведення вогню із закритих вогневих позицій. Екіпажі танків здійснювали постріли по цілях, яких не бачать, при цьому використовували спеціальні планшети.

За словами командира танкової роти друга Шплінта, азовці впорались із поставленим завданням: "Враховуючи те, що для багатьох екіпажів це були перші стрільби, я вважаю, що вони впорались більш-менш задовільно. Завдання – навчитися командирам танків та командирам взводів проводити розрахунки для стрільби із закритих позицій. Вони все виконали нормально, і це надає впевненості, що надалі підрозділи зможуть виконувати ці завдання самостійно. У нас кожен командир взводу здатен організувати зі своїм підрозділом вогонь із закритих позицій за запитом підрозділів, які перебувають на передовій та потребують прикриття. Ми можемо підтримати піхотинців, поставити загороджувальний вогонь, придушити ті чи інші цілі, тощо".

Саме азовські танкісти відпрацьовували таку тактику ведення бою в Широкиному, де вона себе повністю виправдала. Це вкотре довело, що танк – універсальна бойова машина, яка може використовуватись і як для прориву оборони супротивника, і як артилерія та в деяких випадках вести вогонь за навісною траєкторією. Така тактика ведення бою використовується по всьому світу, але саме в пострадянських країнах відпрацьовується більш ґрунтовно. Якщо порівнювати з гаубицями, то танк є більш мобільний та маневрений, навіть порівняно з САУ, панцерник хоч і не такий далекобійний, проте більш броньований. В разі наближення ворога, танк може перейти зі стрільби із закритих позицій на вогонь прямою наводкою.

Нікополь

МІНОМЕТНИКИ ПОЛКУ АЗОВ. СТРІЛЬБИ

Мінометна батарея першого БОПу провела навчальні стрільби на полігоні.

Мінометники 1-го БОПу відпрацьовували загороджувальний вогонь та ураження взводних опорних пунктів супротивника. Азовці вчились прикривати вогнем дружню піхоту, яка наступає на позиції ворога, а також вибивати супротивника з добре обладнаних оборонних позицій та споруд. Також вчились знищувати мінометників ворога.

За оцінкою друга Сармата, із загороджувальним вогнем хлопці впорались на оцінку 4+, а із ураженням ВОПів та вогневих позицій супротивника – на 5. Вже друга міна лягла прямо в ціль. Командири взводів та розрахунків, серед яких теж були такі, що вперше виконували ці обов'язки, зі своєю роботою впорались на тверду четвірку.

Мінометники першого батальйону поєднали досвід бувалих воїнів та завзяття молодого поповнення. Досвідчених бійців, які брали участь в бойових операціях, залишилось небагато. Саме для того полігон і потрібен, щоб передати бойовий досвід молоді. Злагодженій роботі розрахунків можна навчитись тільки на полігоні, також молоді важливо звикати до пострілів, відчути на собі, як закидається міна та як вона виходить.

Сармат позитивно оцінив дії батареї та залишився задоволений результатами роботи мінометників, адже хлопці діяли злагоджено, чітко виконували накази, і саме внаслідок цих дій підрозділ показав влучну стрільбу.

Більше поту в артилерії – менше крові у піхоти.

Нікополь

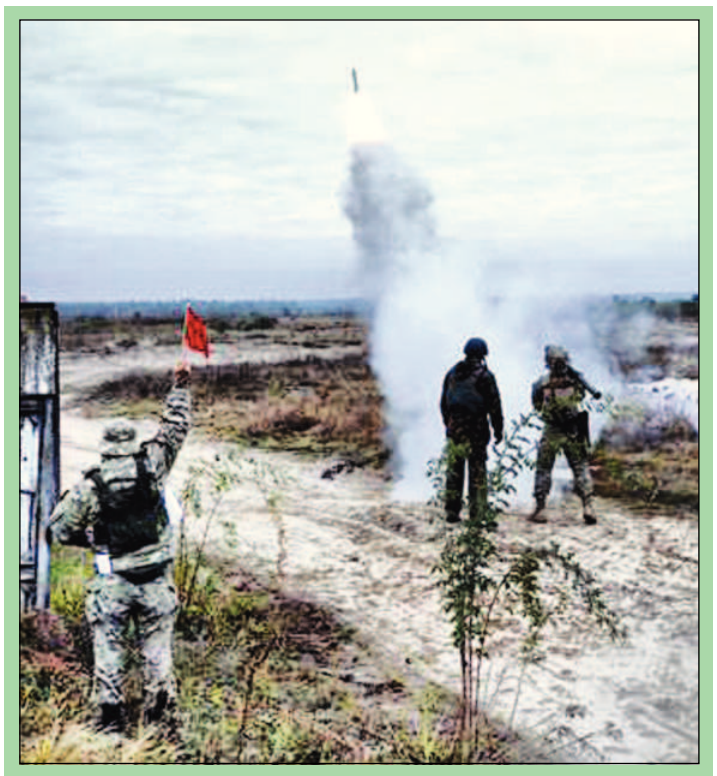

БІЙЦІ АЗОВУ ПОВЕРНУЛИСЬ ІЗ НАВЧАЛЬНИХ СТРІЛЬБ З ПЗРК "ІГЛА" ТА ЗУ-23

Зенітно-ракетний дивізіон полку АЗОВ спільно з бійцями Національної гвардії України взяв участь у навчаннях на полігоні в селі Старе під Борисполем Київської області та у Рівненській області.

Першого дня відбулась лекція, на якій учасники навчань отримували теоретичну інформацію про такі види зброї, як ПЗРК (переносний зенітно-ракетний комплекс) та ЗУ-23 (зенітна установка). У військовій частині бійці тренувалися на спеціальному тренажері, що імітував ведення цілі та постріл. Потрібно було виконати кілька вправ, у тому числі поцілити у ворожий СУ-35, Ан та ланку вертольотів.

Пізніше на полігоні у Рівненські області відбулись навчальні бойові пуски з ПЗРК "Ігла". Потрібно було влучити в квадрат 5х5 м. Він позначався світловою ракетою, яку випускали мінометники. Азовці виконали бойові постріли з ПЗРК по різних видах мішеней, в тому числі рухомих цілях, що маневрують на висоті. Складність такої стрільби полягає у тому, що потрібно робити поправку на швидкість та напрямок руху мішені. Крім того, необхідно встигнути вистрілити, коли звукова сигналізація повідомляє про те, що "ціль взята", розповіли бійці дивізіону Добряк, Дюкра і Тінь, якы брали участь в навчаннях. Військовослужбовці в ході навчань знищували цілі, що імітували ударні безпілотники, вертольоти і штурмову авіацію умовного противника. Під час тренувань для фахівців радіолокаційних станцій створювались складні умови повітряної обстановки в ході відбиття масованих ракетно-авіаційних ударів умовного противника.

Також азовці вдосконалювали навички стрільби з зенітних установок. Ця частина навчань проводилася спільно з бійцями Нацгвардії. Похідна колона розвернулась у бойовий порядок для стрільби по макетах БТР та повітряних цілях. Наші бійці впорались зі всіма завданнями: вклались у відведений час та влучили в мішені. Норматив виконали "на відмінно".

Командування полігону відзначили азовців як справжніх професіоналів воєнної справи. Можна з впевненістю сказати, що наші бійці готові до виконання таких завдань в умовах бойових дій.

Глорія

АРТИЛЕРИСТИ АЗОВУ ПРОВЕЛИ СТРІЛЬБИ НА ПОЛІГОНІ

Артилерійський дивізіон ОЗСП АЗОВ провів навчальні стрільби на полігоні в селі Старе на Київщині. В рамках масштабних навчань відбувались як теоретичні заняття, так і бойові стрільби.

Друг Кіхот розповів про батарейні стрільби дивізіону. Бійцям дали 4 планові цілі з застосуванням далекоміра (3-тя артилерійська вправа). Потім працювали на ураження незапланованих цілей, які указує командир батареї чи начальник стрільб. Потрібно було зробити всі розрахунки, передати на батарею дані та після наказу відпрацювати ураження цілі. Найскладніше завдання – артилерійська вправа №6, тобто перенесення вогню та пристрілка.

Друг Яр, командир артилерійського дивізіону ОЗСП АЗОВ, прокоментував навчальні стрільби. "Відпрацьовували різні вправи взводом гаубиць Д-30, представили нового командира гармати та навідника. Взагалі відпрацювали добре, поставлені цілі були досягнуті. В таких навчаннях велике значення мають злагодженість та чіткість дій".

Протягом усього часу навчань відбувались заняття для всіх рівнів командного складу. Друг Яр зазначив, що робити розрахунки вручну без планшета – це застаріла практика. Однак таке вміння може знадобитись в умовах реального бою. Робота з планшетом значно прискорює всі розрахунки та збільшує ефективність підрозділу, але на тренувальних стрільбах розраховували все вручну, що не позначилось на точності пострілів.

Глорія

ВЕРЕСЕНЬ НА ФРОНТІ. ЗАГИБЛИМИ, ПОРАНЕНИМИ І МАЙЖЕ НЕВПИННИМИ ОБСТРІЛАМИ ПОЧАВСЯ ДЛЯ УКРАЇНИ "РЕЖИМ ТИШІ"

Першого вересня, з початком нового учбового року, наші урядовці, вкупі з європейськими поважними особами, вигадали нову жорстоку "розвагу" – заборонити нашим бійцям захищати себе на війні, ввівши нову фазу перемир'я. І, вже традиційно, дотримується правил тільки українська сторона. Якщо на початку російські терористи хоча б робили вигляд, що намагаються дотримуватися нових правил, то згодом обстріли повернулися у початкову фазу.

Що й казати, коли в перший день "тиші" загинув наш військовий.

Ми наводимо лише відомі з різних джерел цифри загиблих та поранених синів України, адже джерела офіційні здебільшого взагалі мовчать про втрати, зате кожного разу наголошують, що українська сторона вогонь у відповідь не відкриває.

Серед іншого, ворог гатив зі станкових протитанкових гранатометів, автоматичних станкових гранатометів, великокаліберних кулеметів, стрілецької зброї, 120 мм та 82 мм мінометів, артилерії 122-го калібру, БМП, ЗУшок, протитанкових ракетних комплексів.

Ось невелика статистика обстрілів наших позицій за час "тиші":

■ ***01.09.2016.*** На Сході України починає діяти нова угода з бойовиками – такий собі "режим тиші". Але до його введення противник гатить по наших військових, внаслідок чого Україна втратила свого захисника на полі бою, ще один оборонець поранений.

Ворог не зміг змовчати повністю і все ж 11 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***02.09.2016.*** Противник дещо причаївся, але ні-ні – і знов розпочинає обстрілювати позиції українських військових, нагадуючи, що війна не закінчена. Ворог 11 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

Страждає від активних обстрілів на фронті цивільне населення. Чимало людей напередодні холодів лишилося без теплого житла, мешкають практично у руїнах, бо більше податися особливо нікуди.

В напівзруйнованих через обстріли російського окупанта будинках у населеному пункті Водяне мешкають 8 сімей. Немає там ані води, ані світла, рятує хіба що допомога військових.

■ ***03.09.2016.*** Поки у російського окупанта видалися невеличкі канікули, він готує ґрунт для подальших бойових дій і потроху, але обстрілює позиції українських військових. За минулу добу ворог 16 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

У Торезі бойовик застрелив маленького хлопчика і його батька. Про це повідомляється, власне, на самому сайті ДНР.

■ ***04.09.2016.*** "Режим тиші" все частіше починають називати "відносним". Російський окупант дає зрозуміти – війна триває і йому на руку нові умови, нав'язані українським воїнам, за яких ті не мають права стріляти в принципі ні з якої зброї. Ворог 20 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

Російський окупант підтягує нові сили, готуючись до нової фази протистояння. Так, офіс ОБСЄ терміново і, головне, таємно евакуювався з окупованого Донецька. Над окупованим Стахановим наша розвідка помітила, як пролітали чотири військові літаки. Їх же бачили і над Донецьком. А на узбережжі Азовського моря, в районі села Безименне, виявлено ворожий комплекс радіоелектронної боротьби "Діабазол".

■ ***05.09.2016.*** Ворог починає все більш нахабніти і згадує про не використану зброю, яка постачається безперервно, тож її наче гріх не застосовувати. Ворог 21 раз відкривав вогонь по наших позиціях.

У селі Безгинове Новоайдарського району Луганської області, поруч з лінією розмежування, військовими було виявлено схованку ворога з боєприпасами: десятки ящиків із набоями різних калібрів, в тому числі бронебійні та снайперські, сигнальні ракети, тротилові шашки, протитанкові міни, гранати.

■ ***06.09.2016.*** Бойовики під прикриттям "перемир'я" навіть ідуть у наступ, намагаючись відвоювати позиції, з яких раніше відступили, адже тепер не бояться – українські військові стріляти не будуть.

Є відомості і про загиблого під час так званого нового "миру" нашого воїна.

Ворог 21 раз відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***07.09.2016.*** На фронті продовжує проливатися кров наших військових. Трьох поранених бійців гвинтокрилом доправили до Дніпропетровської обласної лікарні імені Мечникова. Постраждали воїни поблизу Курахового та Авдіївки. Двоє – в стані коми, третього довелося терміново оперувати. Всі в надзвичайно важкому стані. Ворог 20 разів відкривав вогонь по наших позиціях. Бойовики на фронті використовують "перемир'я" як завжди – собі на руку. Головна їхня ціль наразі – так звана "сіра зона". Там продовжують проживати цивільні, але в той же час нишпорять російські окупанти. Вони проводять розвідку і стягують сили. Вичікують нової можливості завдати удару.

■ ***08.09.2016.*** Найгарячішою точкою тепер незмінно є Авдіївська промзона. Нічні обстріли – хаотичні. Денні – прицільні. Тут ворог гатить як по позиціях військових, так і не жалкує снарядів по мирних селах.

З боку блокпосту бойовиків прилетів снаряд, що поранив двох чоловіків, яких наші військові одразу доправили до лікарні. Один з поранених у дуже важкому стані. Ворог 24 рази обстріляв наші позиції.

А тим часом у Чорному морі українські прикордонники були під прицілом російських кораблів. В районі Голицинського та Одеського газових родовищ наш корабель наблизився до анексованих бурових газових веж – вороги одразу націлили на нього гармати. Так ворожа Росія краде в українському материковому шельфі газ та пісок. Корабель берегової охорони зафіксував крадіжку українських ресурсів. Повідомлення про те, що росіяни перебувають в зоні, яка належить Україні, викликало хіба що появу в небі бомбардувальника росіян, а проти нашого корабля вийшли два бойові ворожі.

Ворог розширює територію, виходячи за межі Криму, захоплюючи водний простір української території, проводячи видобувну діяльність.

■ ***9.09.2016.*** Під час обстрілу поруч з Мар'їнкою ми втратили свого захисника. Ще двоє наших оборонців поранені. Та це офіційна інформація. За інформацією неофіційною, загиблих більше. Є відомості про чотирьох загиблих героїв України та як мінімум трьох поранених.

Ворог 30 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***10.09.2016.*** Розвідка повідомляє, що ворогу знову постачають зброю, техніку, паливно-мастильні матеріали і особовий склад з території ворожої Росії.

Ворог 30 разів відкривав вогонь по наших позиціях. Противник діє за безвідмовною схемою – трохи збільшить кількість обстрілів, протримає цю цифру пару днів і знову збільшує. Радісні офіційні "АТОшні" дані щоденно повідомляють українців про продовження перемир'я і дотримання нашими воїнами угод.

■ ***11.09.2016.*** Число обстрілів на фронті вже стабільно продовжує зростати. І хоча здебільшого вони носять провокативний характер, в надії на те, що в наших бійців таки урветься терпець і вони відкриють вогонь у відповідь, ворожі снаряди подекуди влучають і по позиціях українських військових, і по населених пунктах. Ворог 37 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

Настав час для нової фази активного використання зброї заборонених калібрів.

Про ці, вже такі часті, випадки порушення режиму так званої тиші постійно інформують Спеціальну моніторингову місію ОБСЄ в Україні, надаються докази.

■ ***12.09.2016.*** Через неможливість захищатися і, тим паче, йти у наступ продовжують гинути наші бійці. Двоє загиблих і п'ятеро поранених наших захисників на Луганському напрямку за минулу добу.

Один наш оборонець зник безвісти.

Бойовики продовжують сценарій минулої осені, коли вони розпочинали з малої кількості обстрілів і нарощували її раз у раз, згодом перейшовши до активної фази.

Ворог 35 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

Ввечері один із підрозділів Збройних сил України в районі Станиці Луганської був атакований ворожою ДРГ.

■ ***13.09.2016.*** Обстріли лунають і вдень, і вночі по всій лінії розмежування. На фронті за минулу добу загинуло троє наших захисників. Повідомляється також про як мінімум п'ятнадцятьох поранених оборонців та одного зниклого безвісти. Ворог 56 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

Поки українська сторона продовжує не відповідати на обстріли, бойовики укріплюють власні позиції та підвозять боєкомплекти.

■ ***14.09.2016.*** На передовій не до сну ані військовим, ані місцевим мешканцям. Канонади майже не припиняються. Тишею там називають хіба що звуки стрілецької зброї.

Один наш захисник загинув, ще одного було поранено напередодні.

Ворог 50 разів відкривав вогонь по позиціях наших військових.

Тим часом міністри закордонних справ Німеччини Штайнмайєр та Франції Еро привези нам із Москви обіцянку не стріляти, тим самим відкрито підтверджуючи, що саме ворожа Росія є стороною-агресором у війні, що триває на теренах України. Візитери очікують, що після перемир'я Україна надасть Донбасу особливий статус та проведе там вибори.

Російські бойовики оголосили повний режим тиші, поки лідери європейської дипломатії перебуватимуть в Києві. А чи виконали першу ж свою обіцянку? 50 обстрілів мало схожі на тишу. Також дипломати заявили, що тиша з 1 вересня на фронті і справді помітна, що також схоже на якийсь черговий фарс.

■ ***15.09.2016.*** Ворог 30 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

З початку чергового режиму тиші лише в Авдіївці снарядом розбито два будинки. Поранень зазнала місцева мешканка.

А тим часом почути обіцяну тишу на власні вуха приїхала європейська делегація. Вони все гучніше й частіше розмовляють про вибори на окупованих територіях. Та приїхали візитери далеко не на передову, а розпланували свій маршрут по мирних і звільнених містах зони АТО за сто кілометрів від обстрілів.

Запитання про реакцію на те, що режим обіцяної тиші вже було неодноразово порушено російськими бойовиками, лишилися без відповіді.

Ворожа Росія ж відхрестилася від обіцянок європейських делегатів дотримуватися режиму тиші.

■ ***16.09.2016.*** Оманлива тиша знову зафарбувалася червоним. Поранених на межі життя і смерті протягом доби доставляли до лікарень.

Лише у районі Авдіївки шість поранених. Відомо також про тяжко поранених у Верхньоторецькому і біля шахти Бутівка.

Ворог 30 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***17.09.2016.*** На фронті знову втрати. Один загиблий воїн, ще шестеро поранених за минулу добу – чергова ціна за так звану "тишу".

Загинуло також і двоє цивільних.

Ворог 26 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***18.09.2016.*** 18 випадків відкриття вогню по наших позиціях зі сторони ворога.

Російський окупант продовжує провокувати наших воїнів на відповідь, ведучи як простий вогонь, так і прицільно обстрілюючи позиції військових та помешкання жителів прифронтової зони.

■ ***19.09.2016.*** На фронті тиші і досі не чутно. Ще жодного дня без обстрілів з моменту її проголошення.

Ворог 22 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

В районі населеного пункту Новозванівка, з боку населеного пункту Калинове, відбулося бойове зіткнення з ДРГ російсько-окупаційних військ.

Тим часом троє євродепутатів все ж наважилися трохи розширити горизонти свого бачення ситуації на Сході України. Вони побували в Дніпропетровській лікарні імені Мечникова, де дізналися про кількість поранених бійців, що їх здивувало і приголомшило.

■ ***20.09.2016.*** Троє поранених українських воїнів на фронті. Двоє підірвалися на розтяжці, третій зазнав вогнепального поранення.

Розвідка повідомляє, що ворог перекидає на Схід України зброю і підмогу у вигляді живої сили.

Ворог 13 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***21.09.2016.*** Ворог 14 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На фронті холодно від дощів, але гаряче від обстрілів, що провадить ворог по наших позиціях. Ми ж продовжуємо лишати агресію без відповіді, чекаючи наказів, що навряд чи пролунають з уст тих, хто війни не бачив.

■ ***22.09.2016.*** Найтихіший день на фронті. Зафіксовано лише 5 випадків відкриття вогню по позиціях наших військових.

■ ***23.09.2016.*** Ворог знову активізувався. І внаслідок цієї активності у секторі "М" за останню добу поранено двоє наших воїнів.

Ворог 28 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***24.09.2016.*** Противнику остаточно набридло навіть робити вигляд, що він дотримується якогось там мінімального "режиму тиші". В хід знову пішли крупні калібри.

Запеклий бій відбувся в районі Авдіївки, внаслідок чого поранено нашого бійця. Також поранено було одного цивільного.

Стало відомо і про одного загиблого та шістьох поранених українських військових напередодні.

Ворог 29 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***25.09.2016.*** Ворог 14 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

На фронті продовжує бути гаряче і небезпечно. Хоч нас і запевняють, що ситуація контрольована українськими військами, але наразі саме російський окупант вирішує, коли йому стріляти, а коли ні. Ми ж відповідаємо лише у крайніх випадках, продовжуючи наражатися на небезпеку і можливі нові втрати.

■ ***26.09.2016.*** На фронті важко вберегтися від ворожого вогню.

За минулу добу двоє поранених тільки серед наших десантників.

Противник 40 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

■ ***27.09.2016.*** Російський окупант 35 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

Бойовики продовжують провокувати наших військових, тим часом стягуючи сили на передову. Ми ж продовжуємо дотримуватися "тиші" і "миру", які є десь там, далеко від фронту.

■ ***28.09.2016.*** Ворог 25 разів відкривав вогонь по наших позиціях.

Наші оборонці продовжують виконувати накази, не відкриваючи вогонь у відповідь. По суті, зараз вони можуть прикривати цивільне населення від ворожих атак хіба що собою.

■ ***29.09.2016.*** Ворог 33 рази відкривав вогонь по позиціях наших військових.

Нові обстріли і порушення усіх мирних угод з боку бойовиків.

■ ***30.09.2016.*** Число обстрілів щодень наразі особливо не змінюється. Ворог неухильно виконує наказ свого командування стріляти.

Один боєць загинув в Авдіївській промзоні від снайперської кулі. Ворог 34 рази відкривав вогонь по наших позиціях.

За цей час помічено значну активність снайперів.

Активізувалася і повітряна ворожа розвідка – БПЛА чи не щодня помічали по всій лінії розмежування.

Хоча активність російського окупанта дійсно значно зменшилася. Проте порівняно з попереднім місяцем, дещо змінилося в гіршу сторону. Тепер ворог нахабніє, знаючи, що нашим воїнам заборонено відкривати вогонь у відповідь. І ті, хто віддав цей ниций наказ, ніби підіграють агресору, лишаючи наших бійців на поталу, підставляючи під ворожі кулі. Добровольці ж досі відведені з лінії фронту. Влада продовжує боятися їх, бо знає, що вони ладні знищити будь-яких ворогів Неньки – як зовнішніх, так і внутрішніх.

Нава

ДРУГ ЧАК:

"МИ – НОВА АРМІЯ. НА НАС ПОВИННІ РІВНЯТИСЬ. НОВІ СТАНДАРТИ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ – ЦЕ АЗОВСЬКІ СТАНДАРТИ, А НЕ НАТОВСЬКІ!"

Друг Чак – заступник командира полку АЗОВ з тилу. Саме він відповідає за матеріально-технічне забезпечення наших воїнів, за їх комфортний побут, за те, щоб вони були охайно одягнені і смачно нагодовані. Всі знають його як суворого керівника, тому ми вирішили розповісти про Чака у дещо іншому світлі. Друг Чак поділився своєю життєвою історією до війни, роздумами про стандарти НАТО та розповів, за що любить свою роботу та чому впевнений у нашій перемозі.

– Яким чином Ви пов'язали своє життя із АЗОВом?

– Це дуже непроста історія. Свого часу я організував після Майдану осередок Правого сектору у своєму місті. На жаль, у зв'язку з лікуванням на сам Майдан мені не довелось потрапити. Але невдовзі я познайомився із Сашком Білим. І саме тоді я організував осередок і став на чолі місцевого Правого сектору у Рівненській області. До слова, я брав участь у місцевих виборах як представник ПС. Потім ПС перестав себе виправдовувати як політична сила. Тому я вирішив організувати громадську організацію УНСО у місті Рокитне. В той період я познайомився із Вієм. Він тоді служив в АЗОВі у третій сотні Палія. Вій мене запросив до АЗОВу. Я прийняв пропозицію, приїхав, познайомився із Палієм. Тоді АЗОВ мене "вкусив", скажімо так. Ця перша поїздка відбулась у серпні 2014 року. Але після двох тижнів перебування я повинен був повернутись додому на деякий час, щоб завершити та владнати всі справи. Я був приватним підприємцем, тому потрібно було передати бізнес сім'ї. А 9 жовтня 2014 року я прибув сюди знову вже надовго. Будучи в сотні Палія, я виконував обов'язки обозного, потім замісника із техніки. Пізніше Палій познайомив мене з Андрієм Білецьким, він і поставив мене на полк. І до цього часу я працюю в АЗОВі.

– Розкажіть, будь ласка, детальніше про свою роботу, про свої професійні обов'язки.

– В мене дуже багато обов'язків – я відповідаю за все, що рухається. А якщо серйозно, то на моїх плечах лежить повне забезпечення полку всім необхідним. Це і нацгвардійське забезпечення, і волонтерське. Перший цікавий момент, який мені запам'ятався, пов'язаний з моїм першим візитом в управління Нацгвардії. Я людина, що вже пожила на світі, і в мене завжди була така впевненість, що генерали повинні бути мудрими людьми, адекватними, розумними, вони ж дослужились до такого високого чину. Але коли я почав з ними стикатись особисто, я свою думку трохи змінив. А так в мене кожного дня щось відбувається цікаве. Я люблю свою роботу. Знаєте, мені дуже пощастило, що на схилі літ я можу займатися тією справою, яка в мене виходить.

– Чому Ви вирішили піти саме в АЗОВ?

– Моя мама – полячка, народилася у Казахстані. З самої колиски у мені виховали нелюбов до радянської влади, до комунізму. Мої дід і прадід були багатими людьми. Одного з них розкуркулили, іншого зробили ворогом народу як сина куркуля і вислали. АЗОВ – те місце, куди я хотів потрапити протягом усього свого життя. З мене завжди сміялись, що я ніби "бендеровець", а ніби і ні. В нашому місті не було ніколи ультрас, не було "двіжа" типу "Патріота України". Незважаючи ні на що, що у наших людей велике майбутнє. Особливо у наших хлопців, які в АЗОВі. Перемога повинна бути за нами.

– Як починалась Ваша робота у полку та як вона відбувається зараз?

– Молоде покоління не виховувалось в руслі комунізму, тому йому, напевно, важко зрозуміти мене в цьому плані. Як би я не ставився до комунізму, але в часи моєї юності і молодості мене напічкували його лозунгами. А комунізм – це, можна сказати, відсутність грошей, але спільна власність: бери, що хочеш і скільки хочеш. От коли я вперше потрапив в АЗОВ, я тут побачив цю схему, бо не було жодного контролю. Люди розслаблені, немає обліку, звітності. От тоді я одразу взявся налагоджувати систему контролю. Адже він – це основа моєї роботи, як і облік. Якщо будуть ці дві речі, то буде і порядок. Чи вийшло в мене все налагодити – судити не мені. Скажу чесно, в мене багато чого не виходило, я багато чого не вмію. Але я точно знаю одне: радянська система, що залишилась як пережиток, повинна бути зруйнована. Та ні, не те що зруйнована, їй треба переламати хребет, забути, якою вона була, і більше ніколи не згадувати. Державні структури воєнного профілю намагаються йти до стандартів НАТО. Але я спілкувався з людьми, які дійсно служили в НАТО. У нас є і легіонери, і інструктори, які безпосередньо стикалися з цим визначенням, я їх всіх питав: "Що таке стандарти НАТО? Поясніть мені!" Насправді ж стандартів НАТО як таких не існує. Є лише грамотно побудована робота. Я вважаю так: ми повинні працювати за стандартами АЗОВу. Ми – нова армія. Ми робимо все по-новому. Якби ми робили все за стандартами Нацгвардії, ми б не стали передовим підрозділом. Але я нічого не вартий без своєї команди. Тут підібрані дуже хороші та компетентні люди. Я – менеджер і, образно кажучи, підштовхую цю величезну машину під назвою АЗОВ. Тил – це окрема каста. Ми набираємо лише спеціалістів своєї справи. Нещодавно приїжджав мій друг, який служив в НАТО. Я показав йому нашу базу та запитав, чи ми хоч на йоту наблизилися до стандартів НАТО? Він відповів, що в дечому навіть переплюнули. Але це важка, щоденна праця. Наш лідер Андрій Білецький – дуже мудра людина. У нього нестандартний підхід, нестандартні методи, які дають свої плоди. Розумієте, АЗОВ – це організм, величезний організм, який розрісся до такої величини, що одна людина вже нічого не зробить – лише команда. А машину такого рівня дуже важко обслуговувати, а зупинити – взагалі неможливо. На бойові операції ми не впливаємо, але обслуговуємо їх також. Починаючи з будівництва і закінчуючи технікою, паливно-мастильними матеріалами, їдальнями, складами, зброєю. Всі знають, що я дуже суворий начальник. Але я повинен тримати все і всіх під контролем, тому що контроль і передбачає порядок.

– Як ставитесь до того, що полк не пускають на передову?

– Дуже негативно. Це погано впливає на моральний дух бійців. Я думаю, що їм необхідні бойові виїзди. До речі, одразу ж змінилось ставлення до полку, коли нас вивели з передової. Буквально через місяць почав це помічати. Нас не люблять, це факт. І я зараз поясню, чому. Один із розумних людей, генерал (не скажу, що друг, а швидше хороший знайомий) приїхав у Маріуполь, де ми з ним зустрілись. І він сказав мені цікаві речі. "Чак, ти в армії з 2014 року, не враховуючи строкової служби у молодості. А я в армії 30 років. Ти за півтора року зробив так, як у нас ніде немає. АЗОВ на дві чи навіть три голови вище. Немає такого підрозділу в Україні. І без зайвої скромності можу сказати, що такий рівень ще треба пошукати і за кордоном – особливо в країнах пострадянського простору. За що нам вас любити?" Пізніше я проаналізував цю розмову і зрозумів, що він багато в чому має рацію. Ми працюємо за рахунок волонтерів та допомаги народу України. А державного фінансування у нас майже немає. Від початку року в нас було 9 нацгвардійських ревізій. Вони приїжджають і дивуються, що у нас порядок. А коли читаю їхні звіти – вони пишуть, що все погано. Я сварився з ними, адже вони хочуть нам зробити негативний імідж. Але коли люди приїжджають особисто, вони на власні очі переконуються, який у нас високий рівень. Ми – нова армія. На нас повинні рівнятись. Нові стандарти української армії – це азовські стандарти, а не натівські.

> ***"Війна не закінчиться, поки ми не переможемо. Україна за допомогою полку АЗОВ обов'язково переможе у цій війні. Наші хлопці – всі до одного добровольці, і вони прийшли в АЗОВ боротися за свою землю і свою Націю. Вони готові навіть віддати життя заради України.***

– Розкажіть про своє цивільне життя. Чи мали Ви військовий досвід до роботи в АЗОВі?

– Я поділив своє життя – "до війни" і "під час". До війни я займався бізнесом. Я працював для своєї родини. Мене не цікавили жодні державні перипетії, я жодного разу не ходив на вибори. У 18 років я відбував строкову службу радянських військ у Німеччині. Тоді служив рядовим у "хозвзводі". Ми стояли в місті, я міг вільно виїжджати і виходити з бази. Я тоді помітив таку річ. У німецьких сімей дуже часто було таке маленьке підприємство: на першому поверсі – кафе, на другому – готель, а на третьому живе сім'я власника. Вже тоді я дуже сильно захотів також мати подібний бізнес – свій магазин у дворі. Цей задум вийшло втілити лише 2006 року. До війни мій бізнес процвітав. Зараз ситуація трохи змінилась, адже господар поїхав, та й непросто в наш час взагалі в державі.

– Як рідні ставляться до Вашої роботи в полку?

– Моя дружина – теж бізнес-леді. Вона останнім часом дуже хоче приїхати сюди працювати. Але я категорично проти. Я вважаю, що в державній структурі сімейні пари не повинні працювати разом. Я глибоко переконаний, що у бізнесі це позитивне явище. Але що стосується державних організацій – я це не схвалюю. Тому мені не подобається, коли в полк беруть жінок. Я маю на увазі не жінок взагалі як стать, а саме дружин. Кожен має займатись своєю справою. Тоді буде порядок.

– Що ще, на Вашу думку, потрібно полку, щоб стати взірцевим підрозділом?

– Трохи уваги з боку держави. Навіть не Нацгвардії, бо Нацгвардія – це важіль управління державної системи. Ми не просимо в них допомоги, зовсім ні. Ми просимо лише не заважати нам. Якщо вони хочуть зробити щось якісно нове – нехай приїдуть сюди і подивляться, як це робимо ми. Ми завжди раді. Знаєте, спочатку я боявся відповідальності, було страшно приймати рішення, я постійно озирався назад і роздумував, чи правильно я роблю? Зараз я знаю, що я роблю, і впевнений у цьому. Проблема в тому, що держава функціонує відповідно до певної "накатаної" схеми – повинно бути саме так і ніяк інакше. Я ж приходжу і кажу, що нам потрібні зміни, підвищення ефективності, результативності. Може, нам по-іншому зробити? Чим же воно гірше? "Ні, повинно бути тільки так, Чак, тебе посадять". Потрібно міняти саму систему, бо вона прогнила.

– Які прогнози щодо завершення війни на Сході?

– Війна не закінчиться, поки ми не переможемо. Україна за допомогою полку АЗОВ обов'язково переможе у цій війні. Наші хлопці – всі до одного добровольці, і вони прийшли в АЗОВ боротися за свою землю і свою Націю. Вони готові навіть віддати життя заради України. Я часто стикався з державними структурами і розчарувався в них: там брехня, крадіжки, підлабузництво, лицемірство... Найголовніше – припинити брехати. Я не терплю тих людей, які брешуть, і тих, які не дотримуються свого слова. Я вважаю, що потрібно відповідати за свої слова та не обіцяти того, що не зможеш зробити. Таким людям не можна довіряти, з ними не можна вести справи, бо вони зрадять у той момент, коли тобі найбільше буде потрібна допомога. Я так виховував свого сина, навчав так чинити всю свою сім'ю. І тоді, коли азовський прапор замайорить над Кремлем, я поїду додому і буду в такому ж дусі виховувати свого внука.

Глорія

ТИЛОВА СЛУЖБА ПОЛКУ – ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОБУТУ АЗОВЦІВ

Війна – це не лише бойові дії, не лише безпосередній вогневий контакт із ворогом чи фізичні і стрілецькі тренування. Насправді це є злагоджена співпраця кожного гвинтика, великого чи маленького, кожної частинки великого, потужного апарату. Якщо не працюватиме хоча б одна з них – функціонування системи буде під загрозою.

Тому сьогодні ми розповідаємо про одну зі служб полку АЗОВ, службу, якої немає на фотографіях та відео, про яку ніколи не згадують, бо її працівники просто скромно виконують свою роботу, усвідомлюючи її важливість. Звичайно ж, йдеться про службу тилу – людей, котрі важкою щоденною працею забезпечують комфортне життя для наших воїнів, щоб вони не переймалися побутовими проблемами, а мали більше часу для тренувань. Заступник командира полку з тилу побратим Чак розповів, що система служби тилу дуже розгалужена – вона складається із декількох підслужб. Наприклад, ремонт полкової техніки здійснюють дві ремонтні бази, розташовані у Бердянську та Маріуполі. У Бердянську ремонтують важку техніку, а в Маріуполі – легку. У полка є свої заправки та своє забезпечення паливно-мастильними матеріалами. Державні структури зовсім не допомагають полку із запчастинами – все робиться виключно власними силами. Виняток складає лише ремонт бронетехніки – з ним допомагає Нацгвардія.

До завдань тилової служби належить забезпечення відповідною формою одягу всіх бійців полку. Також працює швейна майстерня, де можна підшити одяг, щоб він мав охайний вигляд та щоб у ньому було зручно. Крім того, є склади зброї та продовольства. Працівники зброярні стежать за тим, щоб кожен боєць отримав якісну особисту зброю, та забезпечують їх боєкомплектом.

Існує спеціальна служба КЕС – квартирно-експлуатаційна служба, що відповідає за всі будови, ремонти, інженерні споруди. Це дуже важливо, оскільки на базах полку постійно ведуться забудови чи ремонтні роботи, адже умови життя бійців повинні бути найкращими. На зорі існування полку керівники служби зіткнулися з масштабною за своїми наслідками проблемою. Справа в тому, що всі приміщення баз спочатку не були призначені для експлуатації не у літній період. Адже раніше тут були пансіонати, що працювали лише влітку, приймаючи відпочивальників, тобто з кінця травня до початку вересня, а протягом всього іншого часу вони просто були зачинені, навіть не законсервовані, як це мало б відбуватись за стандартами. Тому відповідній службі потрібно було пристосувати всі приміщення для проживання тут протягом цілого року. На це було витрачено чимало зусиль та коштів.

До слова, не так давно на базі Урзуф відкрили нову їдальню. Ремонт її тривав близько двох місяців. "Місцеве повітря саме по собі має дуже високу вологість. Та ще й неправильна експлуатація призвела до того, що приміщення їдальні було в дуже запущеному стані. Там розвівся грибок, котрий ми великими зусиллями вивели. Лише завдяки допомозі волонтерів. Держава не допомагала взагалі. Але в АЗОВі має бути все або найкраще, або ніяк", – зауважив Чак. Також він наголосив, що у всіх полкових їдальнях встановлене однакове, високоякісне обладнання. Адже боєць працює і тренується. Молодий організм витримує великі навантаження, йому необхідно поповнювати запаси енергії ситною та смачною їжею. А для того, щоб приготувати таку їжу, щоб якісно нагодувати бійця, потрібні дві умови – хороше обладнання та хороший кухар. Персонал їдалень здебільшого цивільний, але туди набирають лише спеціалістів своєї справи. Харчування бійців – за стандартами найвищого рівня. Обов'язковим елементом є м'ясо, завжди свіже, адже продовольча служба, що займається постачанням продуктів, співпрацює із місцевими м'ясокомбінатами. Також незмінними в раціоні азовців є природні джерела вітамінів – овочі та фрукти. Зазвичай у їдальні є на вибір кілька видів салатів різного складу та окремо овочева нарізка, щоб кожен обрав щось собі за смаком. Гарніри також можна вибирати – різні каші, пюре чи овочеве рагу. Працівники їдальні не обходять увагою напої – подають чай, узвар чи компот. Всі полюбляють полакувати справжньою домашньою випічкою, котрою нас радують кухарі. Це булочки з повидлом або з маком, пиріжки з капустою чи інші смаколики. Майже всі наші бійці ведуть здоровий спосіб життя, займаються у спортзалі та знають чимало про здорове харчування.

Служба постачання займається всіма закупками полку. В ній працюють експедитори, котрі їздять по всій Україні.

Оскільки полк дислокується на трьох базах, всі служби діляться на три для обслуговування кожної бази. На всіх трьох базах є їдальні, пральні, спортзали, зони відпочинку.

Спочатку у полку не було пралень, але згодом відчули в них гостру необхідність. Зараз на всіх базах є обладнані пральні. Це дуже зручно: за якихось кілька годин тобі віддають випрані та сухі речі. В АЗОВі все робиться в інтересах бійців, щоб розвантажити їх від побутових клопіт, а залишити більше часу для бойової підготовки.

Спортзали, розташовані на базах АЗОВу – це місця, де бійці проводять багато часу, працюючи над особистою фізичною підготовкою. Адже хороша фізична форма – запорука здоров'я, витривалості та ефективності бійця в бою. Боєць 3-ї сотні 2-го БОПу Хім, що є постійним учасником різних спортивних змагань, розповів про комплектацію зали бази Урзуф. До послуг азовців гантелі від 1 до 30 кг, гирі 16, 24 і 32 кг, великий мат, 5 боксерських груш, троє брусів (одні вузькі та двоє широких), силова рама, 4 олімпійські грифи, 2 криві грифи, 2 лави для жиму лежачи, одна лава для жиму під градусом, 3 тумби для стрибків, 2 колеса (велике і маленьке), молот, 2 канати, гума, боли 4, 6 і 9 кг, "блини" від 5 до 20 кг тощо. Загалом бійці задоволені залом, однак досконалість не має меж – у них є ще чимало задумів та побажань, які хочеться втілити, щоб зал був зразковим. Завдяки наполегливим тренуванням азовці виборюють перші місця на всеукраїнських змаганнях з військово-спортивного багатоборства, силового триборства, кросфіту і на полкових спартакіадах. Наприклад, чемпіонат України зі спортивного багатоборства за версією Б4, де Хім посів перше місце у вазі до 80 кг. Своєю фізичною формою, наші бійці показують хороший приклад українській молоді.

Звичайно, крім роботи над собою, бійцям також потрібен відпочинок. Для цього на базах обладнані спеціальні зони комфорту, де можна пограти у більярд чи настільний теніс.

Окрему сторінку роботи тилової служби складає полігон. Бійців на полігоні постійно забезпечують питною водою, там працює кухар та банщик. Друг Чак анонсував, що після зими на польовій базі розгорнеться масштабний проект, пов'язаний із будівництвом та новаторством, що не матиме аналогів у всій країні. Які саме зміни чекають полігон – поки таємниця, потрібно тримати інтригу. Але Чак запевнив, що вони приємно здивують наших воїнів.

Завдяки службі тилу та всім її працівникам бійці полку в надійних руках. Адже весь персонал кожного дня викладається на повну для того, щоб азовці готувались захищати нашу землю та не відволікались на побутові проблеми. Кожна людина з персоналу щодня і щохвилини привносить свою посильну лепту у нашу спільну боротьбу. Наша Нація – Нація небайдужих та Нація трудівників. Тому ми щиро дякуємо всім та кожному, тим, хто полегшує життя бійців та допомагає їм, хто важко трудиться, щоб воїни були забезпечені всім необхідним.

Глорія

ІМЕНИТІ ІНСТРУКТОРИ АЗОВУ ПРО СВІЙ ШЛЯХ ІЗ ГРУЗІЇ В УКРАЇНУ ТА ЗВЕДЕННЯ УКРІПЛЕНЬ, ЩО ЗАХИСТИЛИ МІСТО МАРІУПОЛЬ ВІД ВОРОГА

На жаль, про оборону Маріуполя не згадують у національних ЗМІ та під час запальних промов, хоча саме втримання цього міста поставило жирний хрест на планах Путіна про "коридор" з Росії в Крим. Про ті події не згадують ще й тому, що оборону організували українські та грузинські добровольці полку АЗОВ за підтримки місцевого населення. В той же час влада намагалась гратись з ворогом у примирення, а російські танки вже йшли на головне місто Приазов'я. Про те, як розгортались ті події, розповіли добровольці із Грузії, які спроектували та створили оборонні рубежі, які й до цього часу зберігають спокій жителів Маріуполя.

"Історія показала, що АЗОВ, не побоюся цього слова, визволив Маріуполь і захистив його – тоді бійців вивели з Широкиного, потім знову довелось заходити, вже втретє поспіль. Навіть якщо місто знову відіб'ють, ми повернемося і відвоюємо його. Буде нелегко. У будь-якому випадку, щоб не трапилось, АЗОВ вкотре захистить це рідне для підрозділу місто і до кінця цей напрямок зубами буде тримати", – начальник Військової школи імені полковника Євгена Коновальця Георгій.

– Розкажіть спочатку, як ви потрапили в Україну, а потім в АЗОВ?

Бахва: Ми з Георгієм потрапили в Україну 28 квітня 2014 року. Спочатку ми приїхали в Дніпро до своїх знайомих. Брали участь у підготовці підрозділу "Дніпро 1". Після цього ми прибули в Київ, де готували батальйон "Донбас". Там ми і познайомились з Андрієм Білецьким. Після цього ми брали участь в бойових діях у багатьох точках на Донбасі: Піски, Красногорівка, Мар'їнка, Іловайськ, Широкине. Після "Донбасу" ми почали готувати бійців ще тодішнього батальйону АЗОВ, це було літо, червень-липень місяць.

Георгій: Так, це був червень-липень. Пам'ятаю, почали готуватися із АЗОВом до наступу бойовиків. Після рішення командування АЗОВу в особі Андрія Білецького ми дізналися про ймовірність наступу бойовиків зі сторони Новоазовська у бік Маріуполя. Пам'ятаю, то було 23 число – кінець серпня. Крім АЗОВу, в Маріуполі нікого не було, хіба що маленька частина підрозділів, і як я зрозумів, не будемо називати, які саме, але вони покинули місто.

Бахва: Бойовий дух був у тих підрозділів низький. АЗОВу довелось розділитись на 2 частини, щоб захистити місто.

Георгій: Тоді Андрій прийняв рішення швидко зробити перегрупування, розробити плани оборони міста, які ми обговорювали вночі. Коли провели оцінку рельєфу, з'ясували, що єдиним місцем, де можна захистити місто, було селище Широкине. На рельєфі була висота Маяк, оборона якої не давала б обстрілювати Маріуполь бойовикам із крупнокаліберної артилерії. АЗОВ планував оборону міста і паралельно атаку на Широкине. На бік АЗОВу тоді стали місцеві і робітники заводу, що розташовувався у селищі. Цивільні приходили, разом з нами копали, приносили залізні запчастини, необхідні для будівництва, і готували рубіж.

– Чи виправдав себе тоді той рубіж, що ви збудували?

Георгій: Рубіж себе виправдав, він реально захистив місто. Тоді, 4 вересня 2014 року, вже зранку почали бомбардування.

Бахва: Під час бомбардування, яке не зупинялось годин 5, ми підрахували близько 3000 снарядів, які впали на нас. Ми рахували снаряди й інтервали між обстрілами, щоб наші сили змінили дислокацію. Тоді близько 3000 снарядів впало тільки на Широкине.

Георгій: Ми витримали, укріпрайони витримали. У нас "двохсотих" не було, було троє поранених і шестеро з подряпинами.

Бахва: Ми тоді малою кров'ю обійшлись і місто захистили.

Георгій: Хлопцям зубами довелось гризти та битися, аби вистояти до кінця. І ми таки витримали, все нормально було.

– Які підрозділи, окрім АЗОВу, брали участь у тих подіях дворічної давнини?

Бахва: З нами ще прикордонники були.

Георгій: Так, про них окремо треба сказати. Коли для нас не було жодної підтримки, ні держави, ні інших сил, вони єдині, хто нас підтримав, коли ми рубіж готували. Потрібно було нас прикрити, щоб ми встигали готувати все. І це зробили прикордонники. Там ще були цивільні, які нам допомагали копати, й Одеський прикордонний загін. Він прикривав нас із моря. На жаль, один наш катер потопили з берега. Наступного дня пішла вже маленька розвідка боєм і рушила техніка. Тоді була ще одна група прикордонників, які прикривали нас у напрямку Новоазовська. Двоє з них тоді загинули. Можна сказати: якби ці хлопці нас не прикривали і не дали б нам змоги все підготувати, ми б не взяли Широкине. Хлопці до кінця залишились з нами, відбили Широкине, допомогли зайти та закріпитись.

Бахва: Вони інформацію давали через своїх людей – дуже допомогли. Ще б хотіли відзначити Одеський прикордонний загін. Він теж нам сприяв і був із нами до кінця.

Георгій: 4 вересня вже почався масовий удар і все це заворушення почалось.

– Чи використовуються і зараз побудовані вами укріплені райони?

Бахва: Зараз всі ці укріплені райони використовуються. Вони розширились, але основний скелет зробили ми тоді, восени 2014 року.

Георгій: Коли ми виконали поставлене Андрієм завдання, він приїхав і оцінив все. Чим все було добре? Тим, що супротивник ніяк не міг дістати "Градами" місто. Ми перебували на такій дистанції, що місто не можна було дістати. Якщо ви пам'ятаєте, минулої зими, 24 січня 2015 року, вони вдарили по місту "Градами" саме тоді, коли АЗОВу там вже не було. АЗОВ вивели на ротацію чи змусили вийти, на наших позиціях ЗСУ стояли, "грали" у перемирення. З Широкиним тоді була така ситуація, що саме звідти бойовики могли діставати Маріуполь "Градами".

– Яке рішення тоді ухвалило командування АЗОВу?

Бахва: Вирішили відігнати їх, і АЗОВ знову пішов у бій. Азовці зайшли в селище і знову міцно закріпилися. Це була Широкинська наступальна операція.

Георгій: ЗСУ знову втратили селище, АЗОВу знову довелось його повертати.

Бахва: А також тоді довелось серйозно "зачистити" противника.

Георгій: Потім ще була 3-тя хвиля, коли АЗОВ вже остаточно зайшов у Широкине і закріпився.

Бахва: АЗОВ стояв не тільки на самій висоті, а й виходив на східний край села і контролював напрямок Новоазовська, і це не давало противнику можливості висунутись звідти, повернутись у Широкине та обстріляти місто вже дальньою артилерією. Саме підрозділи АЗОВу не давали їм цього зробити. Вони координували артилерію наших Збройних сил, і тим самим не давали сепаратистам атакувати Маріуполь.

– Що для Маріуполя, на вашу думку, означає АЗОВ?

Георгій: Маріуполь захистив АЗОВ, і це факт. Звільнив своєю легендарною операцією, потім і надалі боронив – 3 хвилі було, тричі доводилось відстоювати азовцям місто.

Бахва: Ми будували рубежі не тільки в Широкиному, а й у самому Маріуполі для того, щоб можна було, коли прорвуть лінію оборони в місті, дати нападникам відсіч. Якби вони зайшли в місто, їм би складно довелося. Вони б там застрягли. Втрати в них були б величезні.

Георгій: Пам'ятаю, тодішньому командиру батальйону АЗОВ Андрію Білецькому довелося прийняти рішення, оскільки не було людей, які могли б захистити місто, окрім АЗОВу. Тож довелося частині 2-ї роти у кількості 40 людей стати в напрямку Волновахи, щоб не дати можливості ворогу зайти з півночі, інші ж азовці з другої роти тоді захищали східний напрямок – Широкине.

– Що найбільше запам'яталося вам з тих подій?

Бахва: Ми хочемо згадати азовську розвідку. Хлопці далеко углиб супротивника заходили і давали інформацію щодо руху противника, передислокації їхніх сил. Це дуже допомагало. Розвідка АЗОВу, зокрема цей підрозділ, гарно спрацювала. Майже в реальний момент часу інформувала, що відбувається перед нами. Ми заздалегідь знали, що противник буде робити, і готували відповідні кроки проти них.

– Яке майбутнє, на вашу думку, чекає на Маріуполь та яка участь АЗОВу в історії буття цього міста?

Георгій: Історія показала, що АЗОВ, не побоюся цього слова, визволив Маріуполь і захистив його – тоді бійців вивели з Широкиного, потім знову довелось заходити, вже втретє поспіль. Навіть якщо місто знову відіб'ють, ми повернемося і відвоюємо його. Буде нелегко. У будь-якому випадку, щоб не трапилось, АЗОВ вкотре захистить це рідне для підрозділу місто і до кінця цей напрямок зубами буде тримати.

Бахва: Ми б місто не здали. Були б затяжні бої. Враховуючи, що Маріуполь – немаленьке місто, то й міські бої в ньому специфічні і не всі вміють в таких умовах воювати.

Георгій: Це місто має тактичне, стратегічне значення. Його здавати не можна. Навпаки, там мають бути воїни, які знають це місто, знають його рельєф, які давно вже розуміють, як вести там бойові дії та які кроки використовувати. Таким підрозділом є АЗОВ, і виводити його – це ідіотизм.

Бахва: Азовці знають там всі стежинки, знають, як з моря оборонятись, вони вночі можуть із заплющеними очима там ходити. Я не хочу нічого поганого казати про ЗСУ, але їм потрібно вивчити місто. А є люди, які цю територію вже давно опанували і знають, що там і де є. Ми думаємо, що виводити АЗОВ нерозумно.

– Що у підсумку для вас є АЗОВ?

Георгій: АЗОВ – це люди досвідчені, з великою мотивацією, які можуть і готові будь-якої секунди померти за свою країну. Вони підготовлені морально, добре знають ворога. Виводити таких бійців неправильно. Це люди, які не думають, як відступити, а планують, як наступати на ворога. В цьому і є велика різниця між АЗОВом та іншими. Вони готові йти вперед. Мотивація – це річ, яка потрібна людині для захисту своєї Батьківщини. В АЗОВу мотивація найвища. Все одно АЗОВ свого доб'ється – бійці Маріуполь обов'язково збережуть! Ми не знаємо, чому АЗОВ відводять. Це рішення керівництва на найвищому рівні. Про це треба запитувати командування. А тим, хто хвилюється, що АЗОВ уже втомився і йому потрібен перепочинок, я можу упевнено заявити: азовці в самому Маріуполі та біля нього багато чого зробити ще можуть.

Бахва: Ми підготовлений, досвідчений підрозділ. Ми не знаємо, чому вони прийняли таке рішення.

Георгій: Ми до кінця з АЗОВом.

Бахва: Де АЗОВ, там і ми.

Розмовляла Маріанна

НАТІВСЬКА СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ

Останні два роки, поки йде війна, влада країни невпинно твердить, що українська армія переходить на стандарти НАТО. При цьому в військах процвітає корупція, продовжуються крадіжки та відмивання шалених коштів на всьому починаючи від матраців та форми і закінчуючи закупівлею техніки та її ремонтом. Насправді в армії ще й досі процвітає радянщина та тотальна неефективність командування. На теперішній час полк АЗОВ, один з небагатьох українських підрозділів, що дійсно переходить на натівську систему управління.

На першому етапі пріоритетною була зміна організаційно-штатних структур і приведення до стандартів НАТО систем управління в принципі. АЗОВ своїм прикладом показує, що українське військо може бути сучасним та ефективним, якщо використовувати сучасну систему управління, а не триматись за неефективну радянську – "Не існує стандартів НАТО, все це кліше та видумка журналістів. Під стандартами НАТО АЗОВ розуміє якісний менеджмент та планування. Відсутність корупції та нахабності старших командирів. Коли є взаємоповага на всіх рівнях. Перше – відсутність корупції, друге – відсутність тиранії старших начальників, третє – гнучкість. Успіх військ НАТО полягає саме в гнучкості. Вони підлаштовуються до конкретних умов, саме тому вони успішні.

В АЗОВі ми можемо спостерігати перехідний період. Ми дотримуємось всіх законів України, які стосуються роботи штабу окремого загону. При цьому ми намагаємось в бойовому плануванні та при керуванні військами використовувати систему управління НАТО. Ми задіюємо тактико-оперативний центр – ЦБУ. При цьому ми використовуємо натівську систему управління військами, замість радянської. Однак в діловодстві, в стройових, кадрових та питаннях забезпечення ми залишаємось на рівні радянського союзу, це додає проблем, але ми готові з ними рахуватись тому що наш проект унікальний. Зараз наш досвід можуть використовувати на державному рівні, але генерали соромляться лейтенантів, які зробили значно більше за них. Відповідно Україна в питаннях переходу на стандарти НАТО стоїть на місці, але не АЗОВ" зазначив начальник штабу полку АЗОВ, Борисфен.

В АЗОВі перехід до натівської системи почали з реформування відділів, які займаються управлінням полку. Нова система принесла нові терміни. Що ж таке G1, G2 і тому подібне, для особового складу, доволі часто залишається загадкою.

Отже, невеличкий екскурс в те, які відділи вже впровадив АЗОВ:

Відділ G1 – відповідає за особовий склад та ідеологічну роботу. На цей відділ покладаються завдання всіх управлінь штабу, які стосуються: обліку особового складу, переміщення по службі, морально-психологічного, грошового, матеріального і релігійного забезпечення, мобілізаційні та організаційно-штатні функції тощо.

Відділ G2 – займається розвідкою та контррозвідкою.

Відділ G3 – оперативний. Він займається організацією та бойовою підготовкою.

Відділ G4 – створений для логістичного забезпечення військ та тилу.

Відділ G6 – це зв'язок та автоматизована система управління військами. Цей відділ займається не лише забезпеченням засобами тактичного зв'язку та супутниковими телефонами. Основна мета відділу – кардинальні реформи алгоритму функціонування самої системи управління, перехід штабів на сучасні процедури організації планування військових операцій та бойових дій спроможні визначати потребу в засобах зв'язку і т.д.

Незважаючи на доволі різні думки щодо переходу українських підрозділів на таку систему управління тут є багато позитивних моментів. По-перше, впровадження стандартів НАТО в бойову підготовку військ, а також підготовку офіцерського та сержантського складу, дасть можливість суттєво підняти рівень боєготовності українських військових. Крім того, це дозволить не тільки перейняти колосальний досвід кращих армій світу, а й досягти сумісності з ними.

Реформування системи управління збройними силами за стандартами НАТО дозволить мати оптимальну структуру, яка при мінімально необхідних для цього ресурсах буде ефективно виконувати поставлені перед нею завдання. В умовах бойових дій це означає краще володіння обстановкою, підвищення гнучкості управління силами і засобами, швидке прийняття рішень, мінімізація втрат.

А щодо того, яким чином вже зараз використовується натівська система полком АЗОВ, ми поспілкувалися з керівником секції G6 штабу полку ***Берсерком***.

– Привіт! Розкажи, які позначення використовуються полком для управління (G1, G2 і т.д.). Чому саме ці літери, що вони означають?

На данній момент в складі штабу полку працюють 5 відділів:

G1 – відповідає за все, що стосується особового складу (кадрова служба, соціальний відділ, стройової відділ, канцелярія) полку;

G2 – відповідає за напрямок розвідки АЗОВу;

G3 – відділ оперативного планування – всі операції і навчання – їхня турбота. Також до цього відділу входить і G5, вони об'єднані;

G4 – логістика і постачання;

G6 – все що стосується зв'язку та IT-технологій полку.

Назви секцій (відділів) були взяті з позначень аналогічних секцій в штабах армій НАТО. Сам префікс G – означає General (генеральний, основний) і використовується для секцій в штабах на рівні полку і вище. У батальйоні і нижче використовується префікс S.

– Чим, на твою думку, дана система зручна?

Зручність даної системи полягає в чіткому розподілі обов'язків за напрямками, так само, при взаємодії з підрозділами армій НАТО це спростить взаєморозуміння.

– Яким буде наступний етап переходу українськими підрозділами, зокрема, АЗОВом на натівську систему?

Наступний етап переходу на систему НАТО, як мені бачиться – це повна відмова від радянської спадщини у вигляді військової доктрини і радянського ставлення до служби (в гіршому його прояві). Так само, як мені здається, ми повинні розпрощатися з людьми старого (радянського) гарту, які не виявляють жодного бажання до саморозвитку і принципово не сприймають стандарти НАТО.

Що ж стосується більш глобальних кроків, то все-таки наступний крок за державою, тому що, поки ми є частиною військової машини (НГУ, ВСУ), яка працює за радянськими стандартами і вимагає від нас відповідно, ми будемо реформувати свою свідомість з величезними зусиллями і великим опором з боку вищого командування.

– Чи виникли складності з переходом на таку систему? І чи готовий особовий склад до таких змін?

Складнощі, звичайно, виникли. Як я зазначав вище, офіцери старої закалки сприймають такий перехід в багнети, мотивуючи своє небажання роками, витраченими на навчання і службу за радянською системою. Молодші, звичайно, зустрічають такі зміни з ентузіазмом.

Лада, Нікополь

Покрова

Кожен рік 14 жовтня українці святкують День захисника Батьківщини. З 2014 року це свято нарешті відзначається на державному рівні.

Звідки воно походить?

Свій початок воно бере у Візантійській імперії. В 866 році її столицю, Царгород (Константинополь, сучасний Стамбул), оточили вороги. Вони скористались тим, що головні сили візантійської армії були на далекій відстані від своєї столиці. Отже, візантійці не мали сил її захистити, тоді вони отримали Божий захист від Богородиці, яка ніби накрила їх покровом.

Конкретно день 14 жовтня до нас прийшов ще з однієї появи Богородиці перед візантійцями – в 10 сторіччі Царгород знову опинився в облозі ворогів. І знову у захисників було обмаль сил для збройного захисту міста, тому вони звернулися до духовного. Помолившись у храмі, оборонці разом з містянами вийшли на двір і тут з'явилась Божа матір. Вона накрила місто своїм покровом (омоформ), яке сяяло як сонце або блискавки.

Історична достовірність цих подій надзвичайно мала. Однак в 10 сторіччі в різних церковних творах Візантії і Русі, яка вже встигла охреститися, починається поширення цих християнських легенд.

І тут сталося те, що відбулося загалом з християнством на Русі. Культ Пресвятої Покрови Богородиці увібрав у себе дохристиянський культ Матері-Землі. На початку жовтня наші пращури закінчували жнива, починало опадати листя, покриваючи землю. Через два місяці земля вже покривалася снігом. Якраз після жнив, коли закінчувалися сільськогосподарські роботи, руська молодь починала залицяння, утворювалися подружжя. Тільки після весілля дівчата ставали жінками і покривали свої голови хустками.

Будь-яка монотеїстична віра (єдинобожжя) чужоземного походження проходила засвоєння через зростання її догм з місцевими віруваннями.

Все це знайшло відображення в православ'ї та зокрема в воїнській культурі Великого князівства Литовського і Руського, держави-спадкоємця Київської Русі.

15 липня 1410 року сталася доленосна подія. Об'єднані війська Литви, Русі і Польщі зупинили славнозвісний німецький "Drang nach Osten" ("Натиск на Схід"), знищивши військо Тевтонського ордену під Грюнвальдом. За даними Яна Длуґоша, перед боєм союзницьке військо співало гімн "Богородиця". Взагалі ця пісня стала незамінним чинником підйому бойового духу для руських лицарів перед боєм.

Звертаючись до Божої Матері, лицарі рушали на ворога, віруючи у вищий захист, який з'являвся над руським військом.

В 1529 році "Богородиця" стала фактично державним гімном, бо була внесена до 1-го Литовського статуту Великого князівства Литовського, Руського і Жемайтійського.

В 1434 році гімн "Богородиця" виконували на коронації короля польського та володаря руського Владислава III Варенчика. Доволі символічно, що саме цю пісню виконували лицарі під час останнього хрестового походу Європи проти Сходу, який закінчився битвою під Варною 10 листопада 1444 року. Перед атакою на невірних "Богородицю" проспівало військо хрестоносців (в якому були і руські лицарі) на чолі з Владиславом III Варенчиком.

Доля вказала, що нова доба боротьби Європи і Азії відбудеться під звуки гімну "Богородиця". Новими хрестоносцями стане військове братерство Русі-України – запорізьке козацтво. Сутність цієї нової ери боротьби і ролі козацтва відкриває митрополит Київський, Галицький і всієї Русі, Іов Борецький, в "Протестації" 1621 року:

"Господь Бог керує ними, котрий сам відає, на що сі останки тої старої Русі зберігає і правицю їхню та силу на морі і на землі довго, широко й далеко простирає. Бог їх держить і ними рядить. Той – хтось писав – татар на землі, як блискавки й громи, поклав та християн ними разить і карає. Отак і козаків, низових запорозьких та донських, поклав Господь, як другі блискавки і громи живі на морі і на землі, щоб ними турків і татар невірних страшити й громити".

Кінець 15 – початок 16 сторіччя був часом народження нової військово-політичної еліти Русі-України. Це було козацтво. Зародившись з середовища руського боярства, дрібної і середньої шляхти, козацтво увібрало в себе і лицарську культуру тих часів – братерство по зброї та глибоку релігійність.

Покрову Пресвяту Богородицю козаки дуже шанували. На Покрову відбувалася Січова рада, де козацьке товариство вирішувало свої справи, часом обирало нових кошових отаманів. В "Пактах і конституціях" 1710 року гетьман Війська Запорозького Пилип Орлик, кошовий отаман Війська Запорозького Низового Кость Гордієнко і козацька старшина прописали, що "...призначаються одностайною ухвалою три сесії Генеральної ради, які повинні кожного року проводитися у гетьманській резиденції: перша – на Різдво Христове, друга – на Великдень і третя – на празник Покрови Пресвятої Богородиці".

Її ім'я носила дерев'яна церква на Січі. Однак її шанування вписувалося в релігію війни, яку сповідували козаки. Вона лише ззовні була обгорнута християнськими ритуалами. Внутрішній дух козацького православ'я чудово показує те, що запорожці вважали найкращою перепусткою в рай – якнайбільшу кількість вбитих мусульман. Також всім відоме козацьке прислів'я: "Рабів до раю не пускають". Його ворота були закриті для полонених козаків.

Як писав Яворницький, в часи останньої Запорізької Січі (1734-1775 рр.) запорожці мали план перебудувати Покровську церкву, зробивши її з каменю і мармуру, який буде символічно взятий з руїн зруйнованих козаками мечетей. Козаки вірили, що провадячи Священну війну, їх охороняє Покрова Пресвята Богородиця.

Відомо нам і про козацький звичай брати з собою в похід рідної землі, давнина якого сягає часів дохристиянської Русі. Одна з таких історій пов'язана з кошовим отаманом Задунайської Січі, а згодом наказним отаманом Азовського козацького війська, Йосипом Гладким.

Коли російська імператриця Катерина II зруйнувала Запорізьку Січ, то козаки заснували нову, Задунайську. Вона була на території Османської імперії, задунайські козаки служили турецькому султану, а новообрані кошові отамани складали йому присягу. Кошовий отаман Задунайської Січі, Йосип Гладкий, який був обраний козацтвом в день Покрови 1827 року, своєрідно присягнув турецькому султану Махмуду II. Кошовий отаман насипав собі в чоботи рідної землі, яку привіз з Русі-України і завжди носив у вузлику на грудях. Коли султан зажадав почути слова клятви, то Гладкий вигукнув: "На чиїй землі стою, тому і присягаю на вірність".

Доба розквіту козацтва (17-18 сторіччя) дарує нам новий тип ікон – козацькі. Їх композиція є постійною – Богородиця, яка покриває матерією козаків та інших представників тодішнього суспільства. Однак на іконі, яка зберігалася в Покровській церкві на Січі, Богородиця покриває своїм захистом лише козацьке військо, їх прапори і зброю. Зображення Покрови Пресвятої Богородиці козаки вишивали на прапорах (наприклад на прапорі 1706 року, часів гетьмана Івана Мазепи). Її зображення містилося на козацьких натільних хрестах.

В усьому вищенаведеному ми бачимо прояви релігії війни, уособленням якої була Покрова Пресвята Богородиця, захисниця і покровителька козацтва Русі-України.

Початок 20 сторіччя приніс українцям відродженням державності і нові Національно-визвольні змагання. Свято Покрови Пресвятої Богородиці святкували на офіційному рівні в арміях Української Народної Республіки і Української Держави в 1917-1920 роках.

Багато з військових УНР стали у витоків Організації Українських Націоналістів і Української Повстанської Армії. Тому не виникає подиву, що загони УПА почали історію свого офіційного існування з 14 жовтня 1942 року. Перемагати, воюючи на 3 фронти (3 Райх; польські повстанці, згодом Польська Республіка; СРСР) було можливо лише з вірою в заступництво вищих сил у боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу. Цю впевненість підтримували капелани, які були в загонах українських повстанців. Боротьба проти атеїстичного СРСР отримувала потрійне значення:

– як боротьба за національне визволення;

– як боротьба за соціальну справедливість;

– як черговий епізод глобальної битви світла з темрявою, де українських повстанців охороняла Покрова Пресвята Богородиця.

В новітній Україні після 1991 року політики-комуністи, які стали прислужниками олігархів, не дали зробити свято українського козацтва, Української Повстанської Армії і Покрови Пресвятої Богородиці державним. Гнилий державний апарат, який дістався нам в спадок від СРСР, не бажав, щоб в суспільстві постав культ справжніх героїв. Тому 24 роки незалежності нам вперто продовжували нав'язувати 23 лютого, як день чоловіка і оборонця. Насправді це був день створення Червоної Армії і її першої поразки від військ Німецької імперії в 1918 році.

В 90-х роках до образу Покрови звернулася УНА-УНСО, найпотужніша на той час українська націоналістична організація.

Зусилля українських націоналістів щодо надання 14 жовтня статусу державного свята або ігнорувалися або грубо придушувалися. Так сталося в Києві 18 жовтня 2008 року, коли для захисту пам'яті про славних пращурів ряд правих організацій разом з ВГО "Патріот України", на чолі з Андрієм Білецьким, дали бій спецпризначенцям МВС.

Відсутність державницької думки серед української політичної еліти призвела до сьогоденної війни. Лише після цього вони спромоглися викинути геть з святкового календаря чуже нам 23 лютого і повернути рідне 14 жовтня.

В цей день 2014 року по вулицям стародавньої столиці Русі-України пройшлися колони добровольців, новітніх борців за її славу і велич.

Цього року, на день Покрови, 14 жовтня постане політична сила, яка зможе врятувати Державу і Націю, продовжити справу руських князів, козацьких гетьманів і повстанських командирів. Нові Національно-визвольні змагання породили нове покоління українських захисників Русі-України і воно готове взяти на себе відповідальність за долю Нації!

Русин

ПОЛК "АЗОВ" – ЄДИНИЙ ШЛЯХ У ЗБРОЙНІЙ БОРОТЬБІ ЗА УКРАЇНСЬКУ НАЦІЮ

Більше двох років тому сталися події, котрі назавжди змінили хід української історії. Настав час, коли найвірніші сини Української Нації покинули свої домівки, сім'ї та стабільне комфортне життя для того, щоб захищати терени нашої держави від необільшовитського окупанта. Все починалося з кількох десятків "чорних чоловічків". Чи могли вони тоді подумати, що стануть батальйоном, а потім і полком?

Ворог не залишив нам вибору. Війна розкрила в них всі найкращі риси: відданість, рішучість, хоробрість, завзятість, силу духу, прагнення досконалості у всьому та повну самовіддачу. Кращі сини України поставили інтереси майбутнього Нації вище за свої. Наповнили своє життя високою метою і не відступлять ні на крок, поки не досягнуть її.

Але найголовнішим, що стало початком полку таким, як він є сьогодні – був дух побратимства. Бути братом на війні – не те саме, що у цивільному житті. Тут ти або довіряєшся комусь цілком і сам проявляєш свою відданість та самопожертву, або ніяк інакше. Тож АЗОВці – це справжнє братство, без будь-яких перебільшень.

За два роки багато змінилося. Незмінним в полку залишився лише Дух побратимства і Дух боротьби та прагнення до перемоги. Ці складові і роблять АЗОВ іншим, кращим, згуртованим. Полк не має одного обличчя – командирів, сотників, начальників... Ні. Полк має безліч обличь і доль, та одне спільне бажання бачити Україну вільною і Незалежною.

В полку існує добровольчий принцип. Тут всі добровольці стали професіоналами, і відсутні люди примушені до служби. Служба в АЗОВі розглядається не як обов'язок, який треба відбути і повернутися назад до цивільного життя, а як почесна місія, сенс буття.

Тут всі і кожен розуміють, що боротьба йде не на життя, а на смерть. Щоранку на шикуванні читаючи "Молитву Українського Націоналіста", азовці відчувають гордість за своїх славних пращурів, що кров'ю окропили свободу нашого народу.

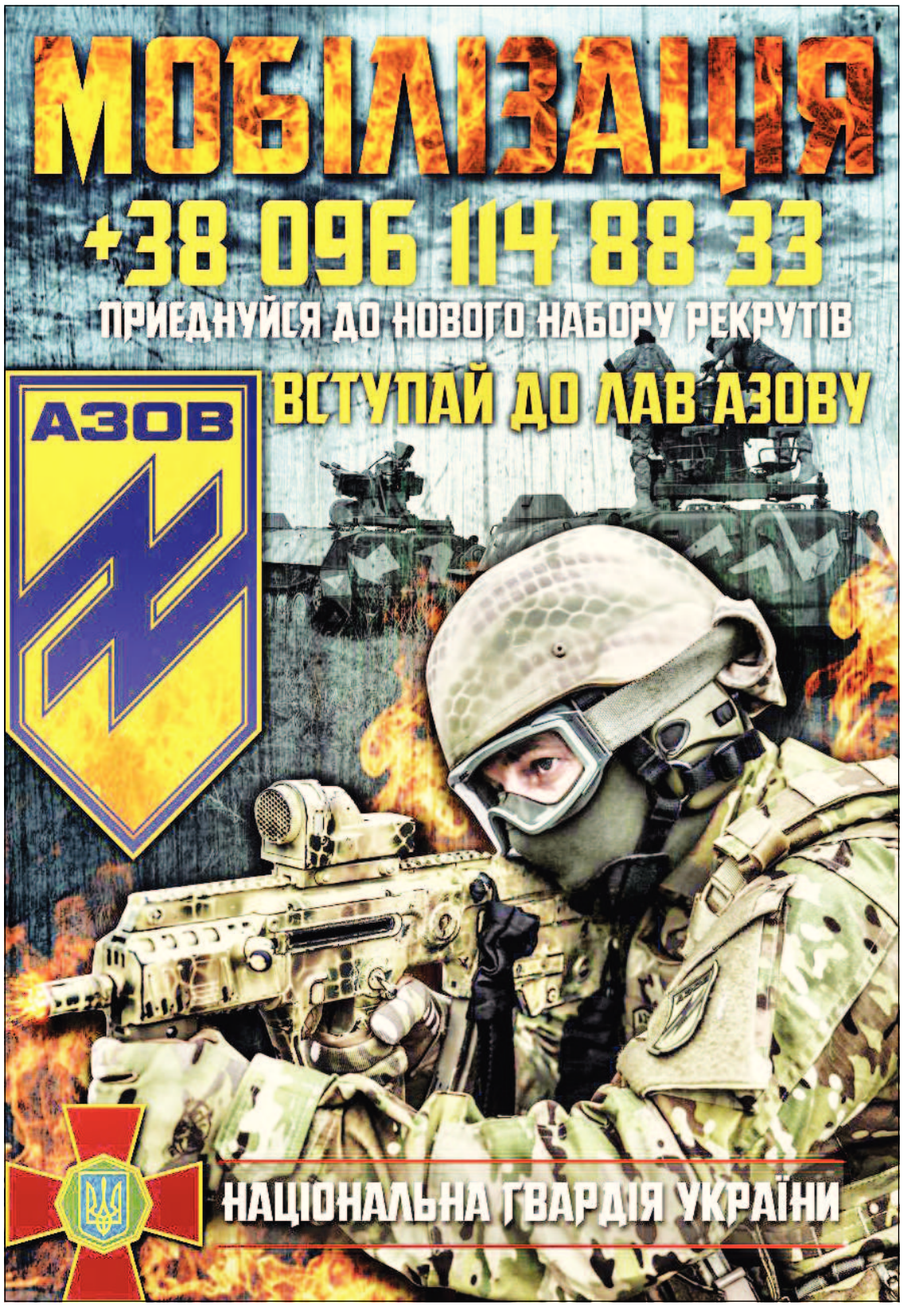

В підрозділі активно виступають проти негативних звичок, які впливають на розлад в армії, таких як: алкоголь, наркотики, та інші. Тож в полку АЗОВ відсутні такі фактори, що можуть вплинути на зниження боєздатності підрозділу.

Звання "Азовець" накладає відповідальність на кожного, хто вирішує приєднатись до наших лав. Насамперед – це копітка робота над собою, саморозвиток як в ідеологічному, так і в фізичному аспектах, бажання бути кращим, показати найвищі результати, прагнення до подолання всіх негативних явищ суспільства. Кожен азовець сам повинен подавати приклад, як під час виконання бойового завдання, так і в цивільному житті. До полку можуть потрапити лише найкращі кадри, що проявили себе на тренувальній базі АТЕК. Відбір дуже жорсткий, тому певна частина бажаючих відсіюється. Фінальний іспит "АЗОВ СПАРТАН" вимагає високого рівня індивідуальної фізичної підготовки.

Полк АЗОВ – це підрозділ, який використовує всі можливі інновації для свого розвитку. АЗОВ активно змінює рейки радянської армійської системи на натівську систему. В АЗОВі більше, ніж у інших підрозділах, приділяють уваги розвитку бійця як в форматі одиничної підготовки, так і в форматі підготовки цілих підрозділів.

Командування стежить за тим, щоб в полку все було за найвищими стандартами. Аналогів високому рівню підготовки бійців полку немає в Україні. Азовці постійно тренуються у найкращих інструкторів світового масштабу, котрі регулярно відвідують бази полку та проводять кваліфіковані навчання. Крім того, азовці для покращення своїх вмінь закінчують спеціалізовані курси та тренінги в Україні та за кордоном. А Військова школа імені Євгена Коновальця – гучне явище у військовій сфері нашої держави. Це свідчить про те, що полк виходить на якісно новий рівень, якого досі не було за увесь час незалежності України.

АЗОВ хоче воювати та знищувати ворогів, а не просто відбувати свою місію на якійсь лінії фронту. Вся підготовка, всі дії направлені тут на відвоювання території, а не перебування в очікуванні та відбуванні часу в лавах підрозділу.

Служба у полку – почесна на благо нашого народу та високої Ідеї. Дух побратимства, завдяки якому здійснюється спільна боротьба. Вища нагорода і щастя бійця – не у високому званні, а в усвідомленні виконаного обов'язку перед собою та своєю Нацією.

ВИДАННЯ ПОЛКУ "АЗОВ"
Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
chorne.sontse@gmail.com
Газета видана в зоні бойових дій

Над номером працювали:
*Випусковий редактор – **Нікополь***
*Журналісти – **Маріанна, Лада, Нава, Глорія, Ліка***
*Фотографи – **Яра, Марі***
*Графічний дизайн – **Молот***
У номері використані фотографії і ілюстрації з архівів прес-служби полку АЗОВ в зоні АТО

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали.
У передруках посилання на джерело є обов'язковим.
Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів.
Замовник: полк АЗОВ.
Відповідальна за тираж Дубина Артем Володимирович.
Наклад 15 000 примірників.